



Orbiting
body

<i>Orbiting body</i>	รูปโคจร
Organised by Bangkok Art and Culture Centre	จัดโดย หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร
Principle Supporter:	ผู้สนับสนุนหลัก:
The Bangkok Metropolitan Administration	กรุงเทพมหานคร
Thai Beverage Public Company Limited	บริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด (มหาชน)

13 June - 8 September 2024	13 มิถุนายน - 8 กันยายน 2567
8 th floor Bangkok Art and Culture Centre	ชั้น 8 หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

Guest Curator	ภัณฑารักษ์รับเชิญ
Mary Pansanga	แมรี ปานสง่า

Graphic Designers	ออกแบบกราฟิก
Prawpim Yongchaiyudt	พรวพิม ยงไชยยุทธ
Padcha Mahavinijchaimontri	พัชชา มหาวิณีชัยมนตรี

Published by Bangkok Art and Culture Centre	จัดพิมพ์โดย มูลนิธิหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร
Printed by PARBPIM CO., LTD	พิมพ์ที่ บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด
Printed: November 2024	พิมพ์เมื่อ พฤศจิกายน 2567

ISBN 978-616-8038-23-9

Bangkok Art and Culture Centre Foundation	มูลนิธิหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system without the prior permission in writing from Bangkok Art and Culture Centre Foundation.	ขอสงวนสิทธิ์การพิมพ์ซ้ำทุกส่วน ของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าจะผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์ สิ่งพิมพ์ รวมถึงการถ่ายสำเนาบันทึกหรือเก็บข้อมูลในรูปแบบต่างๆ โดยที่ไม่ได้รับอนุญาตเป็นทางการ จากมูลนิธิหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

Bangkok Art and Culture Centre	หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร
939, Rama I road.	939 ถนนพระราม 1
Wangmai, Pathumwan, Bangkok 10330	แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
Tel. 02 214 6630-8 Fax. 02 214 6639	โทรศัพท์ 02 214 6630-8 โทรสาร 02 214 6639
Email: info@bacc.or.th, www.bacc.or.th	อีเมล info@bacc.or.th, www.bacc.or.th
Opening hours: 10.00 – 20.00 hrs.	เวลาทำการ 10:00 - 20:00 น.
Tuesday - Sunday (Closed on Mondays)	วันอังคาร - อาทิตย์ (หยุดวันจันทร์)

Message from the Director

สารจากผู้อำนวยการ

Orbiting body

รูปโคจร

Guest Curator's Statement

ถ้อยแถลงจากภัณฑารักษ์

Guest Curator's Biography

ประวัติภัณฑารักษ์

Artists' Biography

ประวัติศิลปิน

Education Programmes

กิจกรรมการเรียนรู้ศิลปการ

Message from the Director

Orbiting body

The exploration of time and multidimensional landscapes in contemporary art often seeks to create a passage of perception that underscores the physical and cognitive distances between the viewer and the artwork. This approach is rooted in theories of phenomenology, which examine how art is experienced in relation to time and space. The phenomenological perspective (Merleau-Ponty, 1962) suggests the viewer's perception is an embodied experience where the act of seeing involves both the body and consciousness to navigate through time and space. This idea expands on the intertwining of subject and object, where body is both a perceiving subject and a perceivable object. This dual aspect is therefore exemplified in the reversibility of perception, where the roles of perceiver and perceived can interchange, blurring their boundaries. The theory also introduces the notion of "*flesh*" as a shared medium that underlies all experiences and the "*chiasm*" to describe the crossing of the perceiving and perceived.

Artists featured in the "*Orbiting body*" exhibition employ a process of varied approaches that creates a temporal and spatial dialogue. This multifaceted process underscores the complexity of perceptual experience, encouraging a reconsideration of relationship with time, space, and the act of seeing itself. The cognitive distance is then manipulated by altering the temporal flow and spatial configurations within the exhibition space, compelling the audience to reflect on their own movements within the passage of time. These artistic practices then therefore engage the audience with artworks not merely as passive observers but as active participants whose movements and perceptions are integral to the artwork's life. This *orbiting* embodied experience is thus further amplified by the use of dynamic, moving images which in turn transform the perceived static nature of traditional art into a fluid temporal journey.

It has been a privilege to be able to expand on the concept of a Master Series exhibition at the BACC, by presenting an exhibition that is lead by concept as explored by a group of seminal Thai contemporary artists, is a direction we hope to continue in order to widen the scope of Thai art narrative as told through the curatorial and exhibition design.

The BACC would like to thank the Bangkok Metropolitan Administration and our private sponsors for their unwavering support, allowing us to continue our mission and keep public programmes accessible to all. Last but not least, my gratitudes to the curator and artists involved in this exhibition, and BACC exhibition team who have worked tirelessly to make this exhibition possible.

Adulaya Hoontrakul
Director of Bangkok Art and Culture Centre

สารจากผู้อำนวยการ

รูปโคจร

การสำรวจเวลาและภูมิทัศน์หลากหลายมิติในศิลปะร่วมสมัยนั้น มักพยายามสร้างช่องทางการรับรู้ที่เน้นย้ำระยะทางทางกายภาพและการรับรู้ระหว่างผู้ชมและงานศิลปะ แนวทางนี้มีรากฐานมาจากทฤษฎีปรากฏการณ์วิทยา ซึ่งพิจารณาว่าศิลปะสร้างประสบการณ์อย่างไรเกี่ยวกับเรื่องเวลาและพื้นที่ มุมมองของปรากฏการณ์วิทยา (Merleau-Ponty, 1962) แสดงถึงการรับรู้ของผู้ชมว่าเป็นประสบการณ์ที่ปรากฏขึ้นเชิงรูปธรรม โดยที่การมองเห็นนั้นใช้ทั้งร่างกายและจิตสำนึกในการนำทางผ่านเวลาและพื้นที่ แนวคิดนี้ขยายขอบเขตไปยังการเชื่อมโยงระหว่างผู้รับรู้และวัตถุ โดยที่ร่างกายเป็นทั้งผู้รับรู้และวัตถุที่ถูกรับรู้ได้ สองแง่มุมนี้จึงเป็นการอธิบายตัวอย่างความสามารถในการสลับบทบาทของการรับรู้ซึ่งบทบาทของผู้รับรู้และวัตถุที่ถูกรับรู้สามารถสลับเปลี่ยนกันได้ จึงทำให้การขยายขอบเขตของพวกเขาเกิดความไม่ชัดเจน นอกจากนี้ทฤษฎีนี้ยังนำเสนอนิยามของ “ร่างกาย” ในฐานะสื่อกลางที่แบ่งปันประสบการณ์ทั้งหมด และ “ส่วนไหว้” เพื่ออธิบายการไหว้เปลี่ยนของการรับรู้และสิ่งที่ถูกรับรู้

ศิลปินที่เข้าร่วมแสดงผลงานในนิทรรศการ รูปโคจร ใช้กระบวนการหลากหลายวิธีที่สร้างความเกี่ยวเนื่องของเวลาและบทสนทนาเชิงพื้นที่ กระบวนการหลายมิตินี้เน้นความซับซ้อนของประสบการณ์ในการรับรู้ ส่งเสริมให้เกิดการไตร่ตรอง ความสัมพันธ์ระหว่างเวลา พื้นที่ และการมองเห็นในตัวของมันเอง จากนั้นระยะทางทางการรับรู้ถูกเปลี่ยนแปลงโดยการผันแปรของเวลาที่สั้นลงและการกำหนดค่าเชิงพื้นที่ภายในพื้นที่นิทรรศการ กระตุ้นให้ผู้ชมพิจารณาการเคลื่อนไหวของตนเองภายใต้การเดินทางของหัวเวลา วิถีศิลปะเหล่านี้จึงดึงดูดผู้ชมเข้ามามีส่วนร่วมกับเหล่าผลงานศิลปะไม่เพียงแค่นิยามของผู้สังเกตการณ์ที่เรียบง่าย แต่การเคลื่อนไหวและการรับรู้ของพวกเขายังมีบทบาทสำคัญต่อความมีชีวิตชีวาของงานศิลปะ ดังนั้นประสบการณ์การโคจรนี้จึงถูกขยายให้ชัดเจนมากขึ้นโดยการใช้ระบบการเคลื่อนที่ภาพเคลื่อนไหวซึ่งเปลี่ยนแปลงการรับรู้จากศิลปะแบบดั้งเดิมที่ถูกมองว่าอยู่นิ่งสู่การเดินทางผ่านเวลาอันไหลลื่น

นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้มีโอกาสขยายแนวความคิดของนิทรรศการมาสเตอร์ซีรีส์ ที่หอศิลป์กรุงเทพฯ โดยการนำเสนอ นิทรรศการที่เน้นสำรวจแนวคิดของกลุ่มศิลปินไทยผู้มีบทบาทสำคัญด้านศิลปะร่วมสมัย ซึ่งเป็นแนวทางที่เราหวังจะสานต่อเพื่อขยายขอบเขตของศิลปะไทยให้กว้างขวางยิ่งขึ้นผ่านกระบวนการคัดสรรและการออกแบบนิทรรศการ

ทางหอศิลป์กรุงเทพฯ ขอขอบคุณกรุงเทพมหานครและผู้สนับสนุนภาคเอกชนของเราสำหรับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ทำให้เราสามารถสานต่อพันธกิจและทำให้ทุกคนสามารถเข้าถึงกิจกรรมได้อย่างเท่าเทียม สุดท้ายนี้ ดิฉันขอขอบคุณภัณฑารักษ์และศิลปินที่เข้าร่วมนิทรรศการในครั้งนี้ รวมถึงทีมงานฝ่ายนิทรรศการ หอศิลป์กรุงเทพฯ ที่ทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อให้นิทรรศการนี้สำเร็จลุล่วง

อดุลญา อุณหตระกูล

ผู้อำนวยการหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

Orbiting body

Images are re-creations of what one has seen, whether with the eye or in the 'mind's eye'. This re-created image is separated from the space-time of the image's original or prior appearance. The image therefore instantiates a new state of visibility, connecting in several dimensions what lies before us in the present time, and what has already transpired.

Methods of image-making have evolved with technological advancements. We began to express our observations with our hands and bodies, then used tools and apparatuses to record images, surpassing the limitations of memory. This has opened up new possibilities, from capturing a single moment to creating moving images that can challenge our perception of space and time.

"Orbiting body" is an exhibition that explores the moving image through the works of five Thai artists: Apichatpong Weerasethakul, Araya Rasdjarmrearnsook, Pratchaya Phinthong, Sathit Sattarasart, and Sorawit Songsataya. Each artist utilises images to create an interval, a passage of perception that reflects the sense of distance-both physical and cognitive-between the viewer and the work. The interplay of these distances is what determines the movement of thoughts, feelings and bodies within the exhibition space.

Comprising installation, video, photography and sculpture, the exhibition invites us to take time and reflect on the process of visual perception, as it is shaped by movement, interpretation, and interactivity, as well as the assembly, dispersal and revitalisation of images.

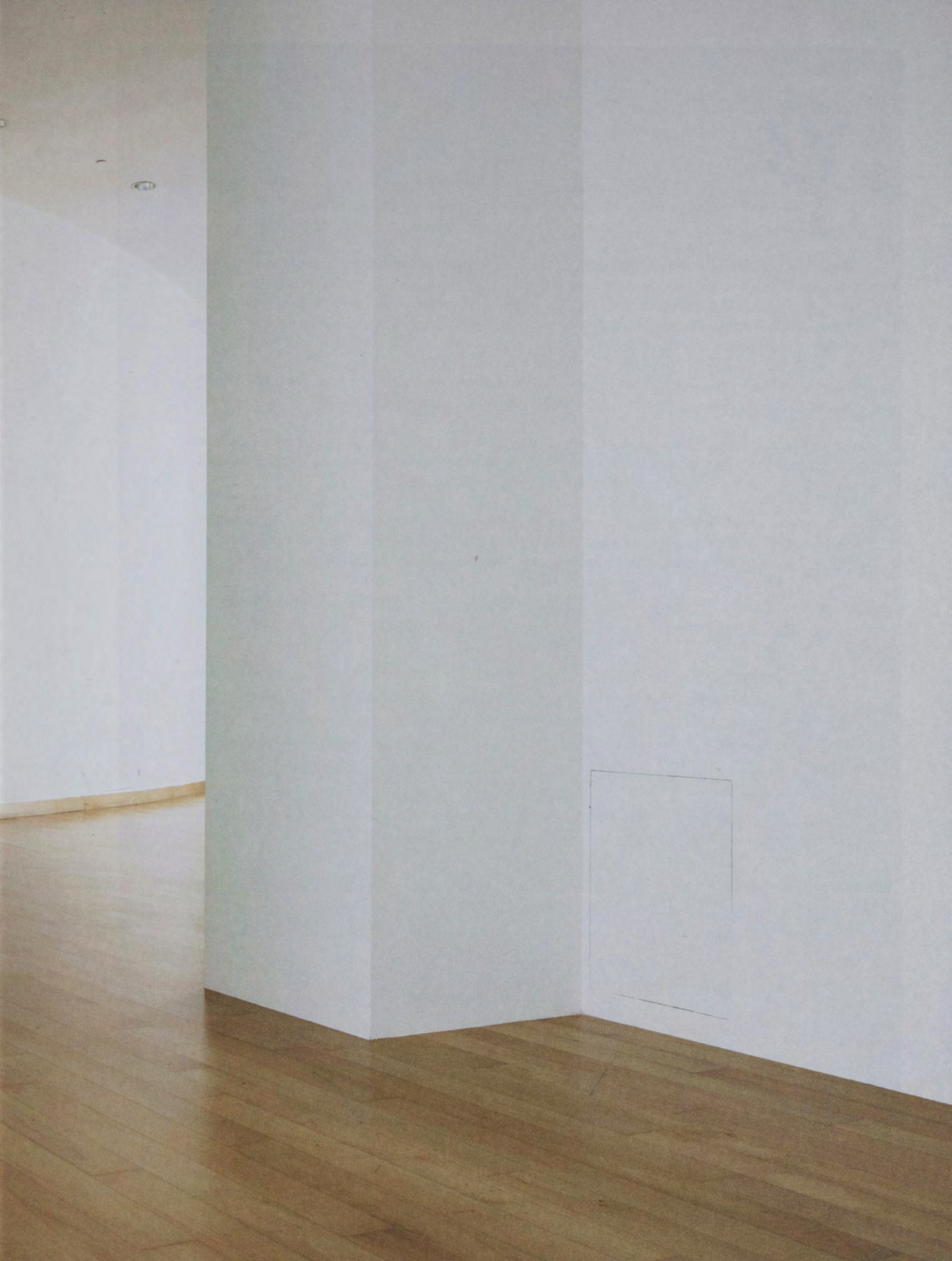
‘ภาพ’ เป็นเหมือนการสร้างสิ่งที่เห็นขึ้นมาอีกครั้ง ไม่ว่าจะเห็นผ่านการสัมผัสด้วยตา หรือการปรากฏขึ้นมาในความคิด ภาพที่ถูกสร้างขึ้นใหม่นี้ถูกแยกตัวออกจากพื้นที่-เวลาเดิมที่เคยปรากฏ ภาพจึงสร้างสภาวะการมองเห็นใหม่ และเชื่อมโยงมิติที่ครอบคลุมข้ามกันไปมาระหว่างสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า ณ ปัจจุบันและสิ่งที่ผ่านพ้นไปแล้ว

วิธีการสร้างภาพให้ปรากฏขึ้นอีกครั้ง ถูกสร้างขึ้นด้วยวิธีการที่เปลี่ยนไปตามวิวัฒนาการทางเทคโนโลยี มนุษย์บันทึกสิ่งที่เห็นผ่านการวาดภาพ ไปจนถึงการบันทึกภาพที่เกิดขึ้นด้วยเครื่องมือและอุปกรณ์ที่พยายามก้าวข้ามข้อจำกัดในการกักเก็บความทรงจำ จากการดึงเพียงชั่วขณะเดียวจากสิ่งที่เห็นจนสามารถสร้างการมองเห็นภาพที่เคลื่อนไหวและท้าทายประสบการณ์การรับรู้ของเรา ทั้งในเชิงพื้นที่ และเวลา

นิทรรศการ *Orbiting body* หรือ รูปโคจร คือนิทรรศการที่วาดด้วยการเคลื่อนที่ของภาพ ผ่านผลงานของห้าศิลปินไทย อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล อารยา ราษฎร์จำเริญสุข ปรัชญา พิณทอง สติติย์ ศัสตรศาสตร์ และสรวิศ ทรงสัณยศิลป์ ทั้งห้าต่างนำเสนอและอาศัย ‘ภาพ’ ในการสร้างเส้นทางในการรับรู้ที่สะท้อนถึงระยะ ทั้งระยะที่เป็นประเด็นเนื้อหาและระยะในเชิงกายภาพที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ชมกับผลงาน ระยะที่แทรกสอดกันไปมานี้ ได้กลายเป็นเหมือนสิ่งกระตุ้นให้เกิดทั้งการเคลื่อนที่ในเชิงความคิด ความรู้สึก รวมไปถึงการเคลื่อนตัวที่สัมพันธ์ระหว่างร่างกายและผลงานในพื้นที่นิทรรศการ

เส้นทางในนิทรรศการถูกสร้างขึ้นผ่านผลงานจัดวาง งานวิดีโอ ภาพถ่าย และผลงานประติมากรรมที่ต่างเชื้อเชิญให้เกิดการใช้เวลา และไตร่ตรองถึงกระบวนการการมองภาพที่เกิดจากวิถีของการเคลื่อนไหว การอ่านและการตีความ ปฏิบัติ และการโต้ตอบรวมถึงการก่อตัวแตกสลายและกลับคืนรูปได้อีกครั้งของภาพ





Guest Curator's Statement

ถ้อยแถลงจากภัณฑารักษ์

"Orbiting body", an exhibition that explores the moving image through the works of five Thai artists: Apichatpong Weerasethakul, Araya Rasdjarmrearnsook, Pratchaya Phinthong, Sathit Sattarasart, and Sorawit Songsataya.

Seeing the fluctuation and transformation of media used in art is the starting point of this exhibition. Over time, the boundaries of creativity have shifted, giving rise to a wide array of art creation processes that have a profound impact on how the audience perceives the artwork. These selected works of five artists utilise images to create an interval, a passage of perception. The images in each work depict the movement of time and space.

From the entrance, you will find a leading walkway, and the lights are dimmed to gradually bring you into the trajectory passage, where you can see all the works in the exhibition.

For the first part of the exhibition, as we enter this section, we will encounter three works. In this room, there are works by Pratchaya Phinthong and Araya Rasdjarmrearnsook. As we look through the doorway in the distance, we will find the work of Apichatpong Weerasethakul.

In this room, we can see that the artworks are not isolated from each other. In fact, the five works in the exhibition interact with one another. Creating a space for the audience and allowing them to see these connections is a crucial aspect and the central intention behind this exhibition.

รูปโคจร นิทรรศการที่ว่าด้วยเรื่องของการเคลื่อนที่ของภาพ ผ่านผลงานของห้าศิลปินไทย อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล อารยา ราษฏร์จำเริญสุข ปรัชญา พิณทอง สติชัย ศัลยศาสตร์ และสรวิศ ทรงสัตย์

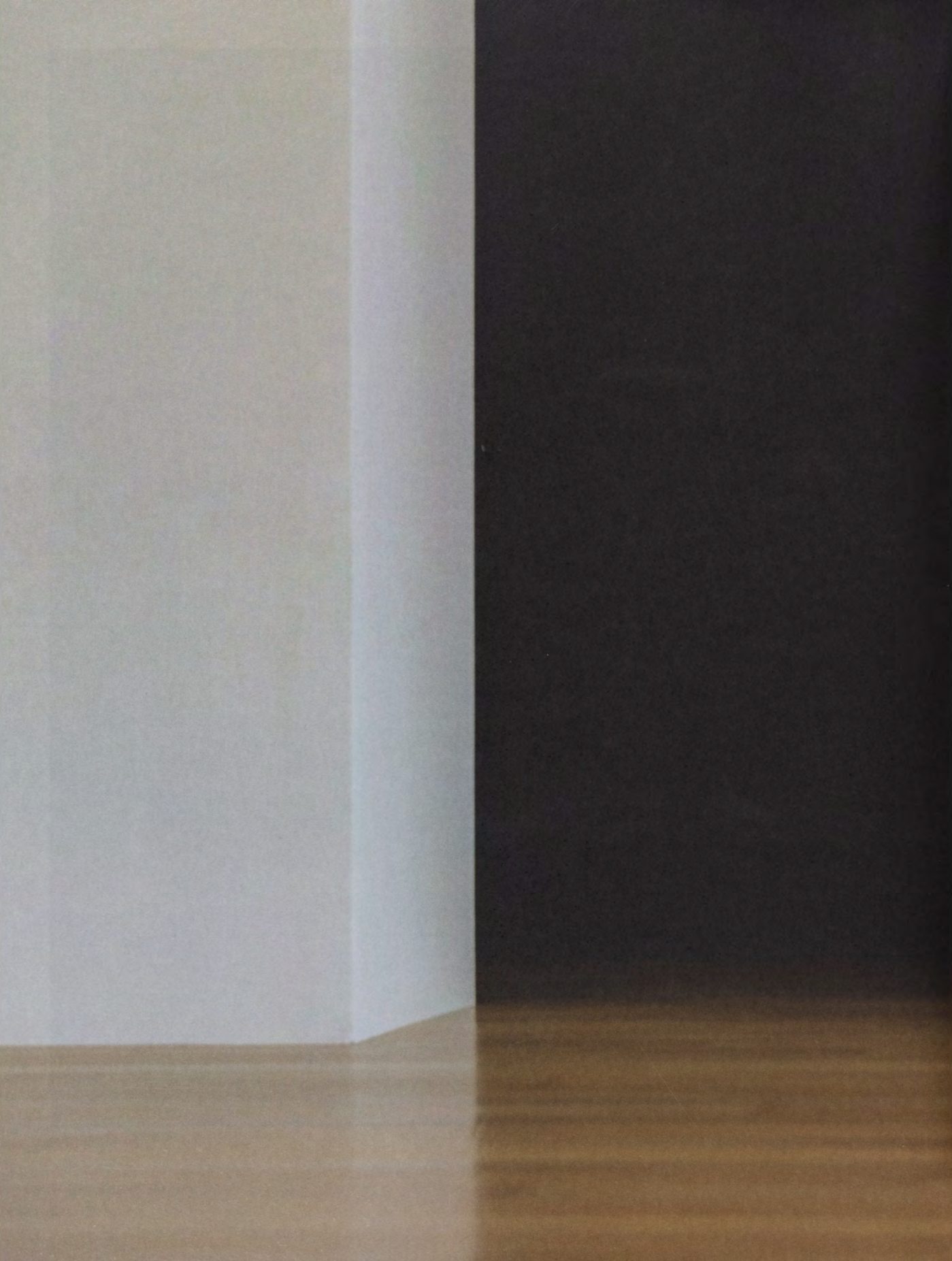
จุดตั้งต้นของนิทรรศการเริ่มจากการมองเห็นความสั่นไหวและการเปลี่ยนผ่านของสื่อที่ใช้ในการทำงานโดยเฉพาะในงานมีเดียอาร์ต การพยายามก้าวข้ามขีดจำกัดทางการสร้างสรรค์ ที่เกิดขึ้นตามการเคลื่อนที่ของเวลา ส่งผลให้เกิดกระบวนการหรือรูปแบบในการสร้างงานศิลปะที่หลากหลายรวมถึงการรับรู้ของผู้ชมที่เปลี่ยนแปลงไป โดยนิทรรศการในครั้งนี้ได้คัดสรรผลงานของศิลปินทั้งห้าท่านที่พูดถึงการทำงานกับภาพ หรือการหยิบยกความเป็นภาพมาใช้ในการทำงานภาพที่ปรากฏในผลงานแต่ละชิ้นต่างแสดงให้เห็นถึงการเคลื่อนที่ของเวลา และการเคลื่อนไปมาของความเป็นพื้นที่

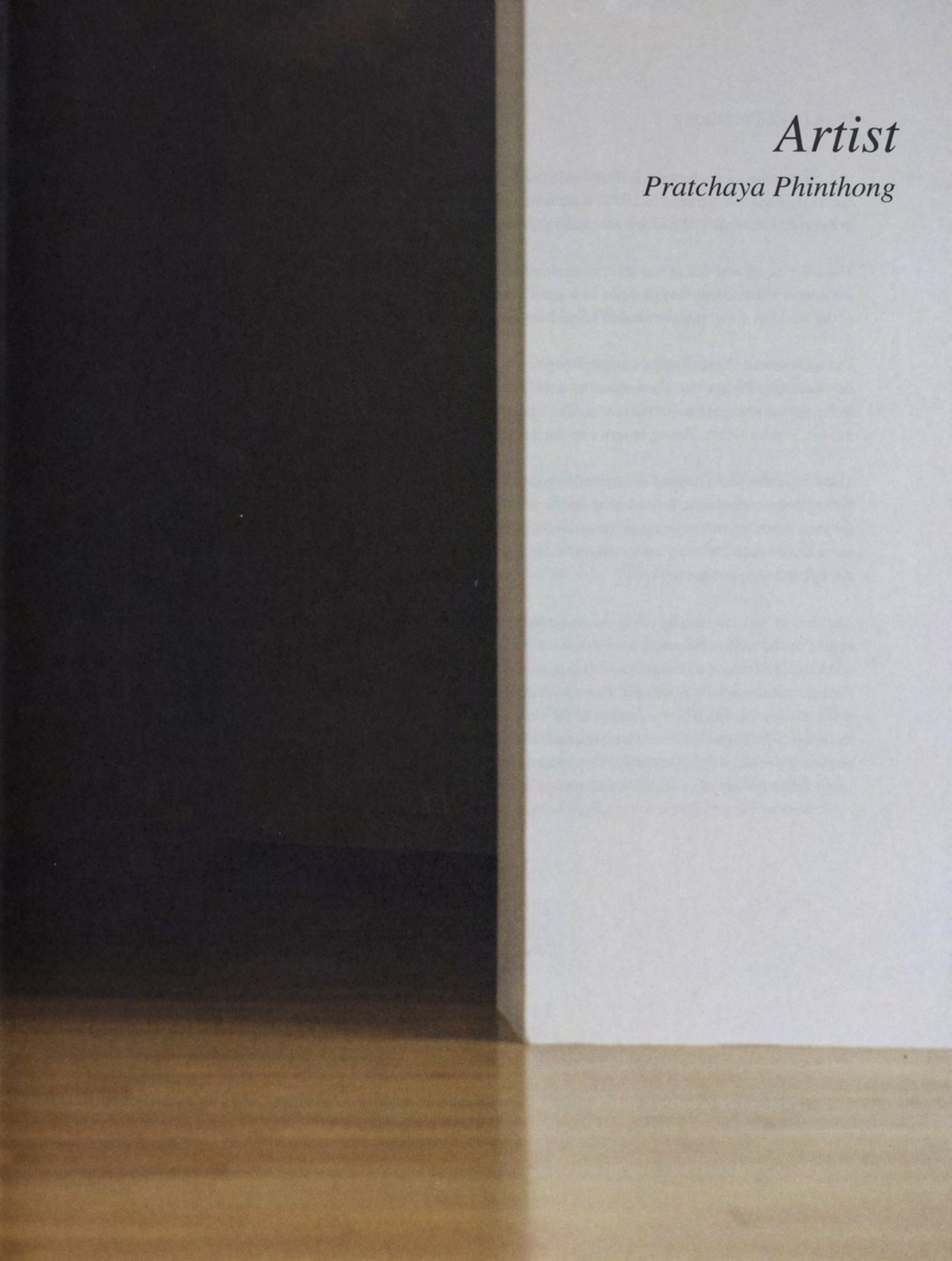
จากทางเข้าจุดแรกที่จะเริ่มต้นเดินเข้าสู่นิทรรศการเราจะพบกับพื้นที่ทางเดินที่เปิดโล่ง และแสงไฟที่ถูกรีดึงเพื่อที่จะค่อยๆ พาเราเข้าสู่วิถีโคจร เพื่อไปพบกับผลงานทั้งหมดในนิทรรศการ

สำหรับส่วนแรกของนิทรรศการ หากเราเดินเข้ามาถึงในส่วนนี้ เราจะเห็นผลงานทั้งหมดสามชิ้นด้วยกันซึ่งในห้องนี้จะมีผลงานของปรัชญา พิณทอง อารยา ราษฏร์จำเริญสุข แล้วหากเรามองไปทางด้านขวา เราจะเห็นผลงานของอภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล ผ่านช่องประตูอยู่ไกลๆ

ถ้าเราสังเกตดูในห้องนี้เราจะเห็นว่าผลงานทุกชิ้นไม่ได้มีขึ้นใดที่ถูกตัดขาดหรือแยกออกจากกันเลย ซึ่งจริงๆ แล้วผลงานทั้งห้าชิ้นในพื้นที่นิทรรศการต่างทำงานในลักษณะนั้นทั้งหมด การเปิดพื้นที่ให้กับผู้ชมในการเห็นความเชื่อมโยงเหล่านี้ถือเป็นส่วนสำคัญและเป็นความตั้งใจหลักในการทำนิทรรศการในครั้งนี้







Artist

Pratchaya Phinthong

Pratchaya Phinthong

In the left corner of the first room of the exhibition, there is a piece by Pratchaya Phinthong called *"If I dig a very deep hole"* created in 2007. As we walk closer, we will see a sheet of reversal film embedded in the wall. LED lights behind the wall make the image of two moons appear in front of us.

The artist mentioned that at that time, technologies like Google Earth were becoming well-known. It is considered a technology that provides a clearer view of the distance and allows us to observe the space of our world in a way that we wouldn't have been able to before.

The artist started thinking about creating this piece by finding the exact location on the opposite side of the world from Paris, a city where the artist would be exhibiting at that time. By drawing a line from Paris to the opposite hemisphere, it led to Chatham Island in New Zealand. The artist started by planning a trip to Chatham Island, aiming to arrive on the day of the full moon.

There, the artist photographed the full moon with a medium format film camera. A few hours later, he flew to Paris to capture the full moon again. The still image of the moon appears in front of us. It depicts the same moon but two experiences, occurring at different times and on different continents, yet the same moon is combined. The work invites viewers to observe the passage of time and the connection of distances through this simplest device.

The artwork was installed by being inserted into the wall, creating the impression that it is not simply resting on the surface but rather providing a sense of depth and dimension. This encourages viewers to ponder what lies ahead and what lies behind. Furthermore, the size of the artwork invites viewers to rely on distance in order to fully perceive it. The selection of tools and materials is a crucial aspect of Pratchaya's work, always aligning with the concept of the work. This time, the artist used a film camera to capture the image, which is a significant factor in how we perceive the recording process. By using a film camera, particularly reversal film, the image is embedded directly into the film. The artist chose not to have the image printed in any other form, instead, presenting the film directly within the exhibition space.

ปรัชญา พิณทอง

ทางมุมซ้ายของห้องแรกในนิทรรศการ เราจะเห็นผลงานขนาดเล็กๆ ของปรัชญา พิณทอง ผลงานชิ้นนี้ *If I dig a very deep hole* เป็นผลงานที่ทำขึ้นเมื่อปีพ.ศ. 2550 เมื่อเราเดินเข้าไปใกล้ๆ สิ่งที่เราเห็นคือแผ่นฟิล์มรีเวอร์ซัล (Reversal film) ที่ถูกฝังอยู่ในผนัง โดยมีแสงไฟแอลอีดีส่องผ่านมาจากด้านหลังของกำแพง ทำให้เราเห็นภาพพระจันทร์สองดวงปรากฏอยู่เบื้องหน้า

ศิลปินได้เล่าให้ฟังว่าในช่วงเวลานั้นเทคโนโลยีอย่าง Google Earth เริ่มเป็นที่รู้จักซึ่งถือเป็นเทคโนโลยีที่ทำให้เราสามารถเข้าถึงหรือมองเห็นระยะทางหรือความเป็นพื้นที่ของโลกใบนี้ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ศิลปินเริ่มต้นคิดถึงการสร้างงานชิ้นนี้โดยการหาตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ที่อยู่ด้านตรงข้ามเมืองปารีส ประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเป็นเมืองที่ศิลปินกำลังจะจัดแสดงนิทรรศการในเวลานั้น เมื่อเราลากเส้นตรงจากเมืองปารีสทะลุไปอีกซีกโลก พื้นที่ที่เราจะไปเจอก็คือเกาะที่ชื่อว่าเกาะชาแอม ในประเทศนิวซีแลนด์ ศิลปินเริ่มต้นด้วยการเดินทางไปที่เกาะชาแอม โดยตั้งใจเดินทางไปที่ถึงในวันที่พระจันทร์จะเต็มดวง

ศิลปินได้ถ่ายภาพพระจันทร์เต็มดวงด้วยกล้องฟิล์มถ่ายภาพในรูปแบบ Medium Format จากนั้นในอีกไม่กี่ชั่วโมงให้หลัง ศิลปินเดินทางมาที่เมืองปารีสเพื่อที่จะถ่ายภาพพระจันทร์ที่เต็มดวงอีกครั้ง รูปภาพนิ่งของพระจันทร์ที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเรา นี้คือพระจันทร์ดวงเดียวกันแต่อยู่สองพื้นที่ที่อยู่ด้านตรงข้ามกันโดยสมบูรณ์ สองประสบการณ์ สองช่วงเวลา สองฝั่งทวีปโลกถูกฝังอยู่ในภาพดวงจันทร์ดวงเดียว ระยะทางและเวลาที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ของศิลปินถูกเหนี่ยวรั้งเข้าไว้ด้วยกัน ผลงานชิ้นชวนให้มองเห็นการเคลื่อนที่ ทั้งการเคลื่อนที่ของเวลา และการเคลื่อนที่ทางระยะทางที่ถูกเชื่อมเข้าหากันด้วยภาพถ่ายในรูปแบบที่เรียบง่ายที่สุด

เราจะเห็นว่าตัวชิ้นงานถูกติดตั้งด้วยการฝังเข้าไปในกำแพง ซึ่งวิธีการนี้เราจะรู้สึกว่าตัวงานไม่ใช่แค่ชิ้นงานที่ถูกวางอยู่ในระนาบของพื้นผิว แต่ตัวชิ้นงานทำให้เรารู้สึกถึงระยะที่เกิดขึ้น การมีอยู่ของสิ่งที่อยู่ข้างหน้าและการรับรู้ถึงสิ่งที่อยู่ด้านหลัง ด้วยขนาดและรูปแบบของผลงาน ผู้ชมต้องอาศัยระยะในการเข้าถึงผลงาน และอีกหนึ่งส่วนสำคัญ คือการเลือกใช้สื่อในการทำงาน การที่ศิลปินเลือกใช้กล้องถ่ายภาพฟิล์มในการบันทึกภาพ มีส่วนสำคัญมากในการที่เราจะพูดถึงเรื่องของการบินตก การบันทึกด้วยกล้องถ่ายภาพฟิล์ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งฟิล์มรีเวอร์ซัลทำให้เราเห็นการฝังความเป็นภาพเข้าไปโดยตรงในเนื้อฟิล์ม หลังจากผ่านกระบวนการล้าง ศิลปินไม่ได้นำฟิล์มไปผ่านกระบวนการอัดภาพหรือพิมพ์เป็นรูปแบบอื่น แต่เลือกที่จะนำเสนอแผ่นฟิล์มนั้นโดยตรงในพื้นที่จัดแสดง เราจะเห็นได้ว่าการเลือกใช้เครื่องมือหรือวัสดุในการกระบวนการสร้างงานแต่ละครั้ง ถือเป็นส่วนสำคัญในการทำงานของปรัชญาที่มักจะสอดคล้องกับแนวคิดของตัวชิ้นงานอยู่เสมอ

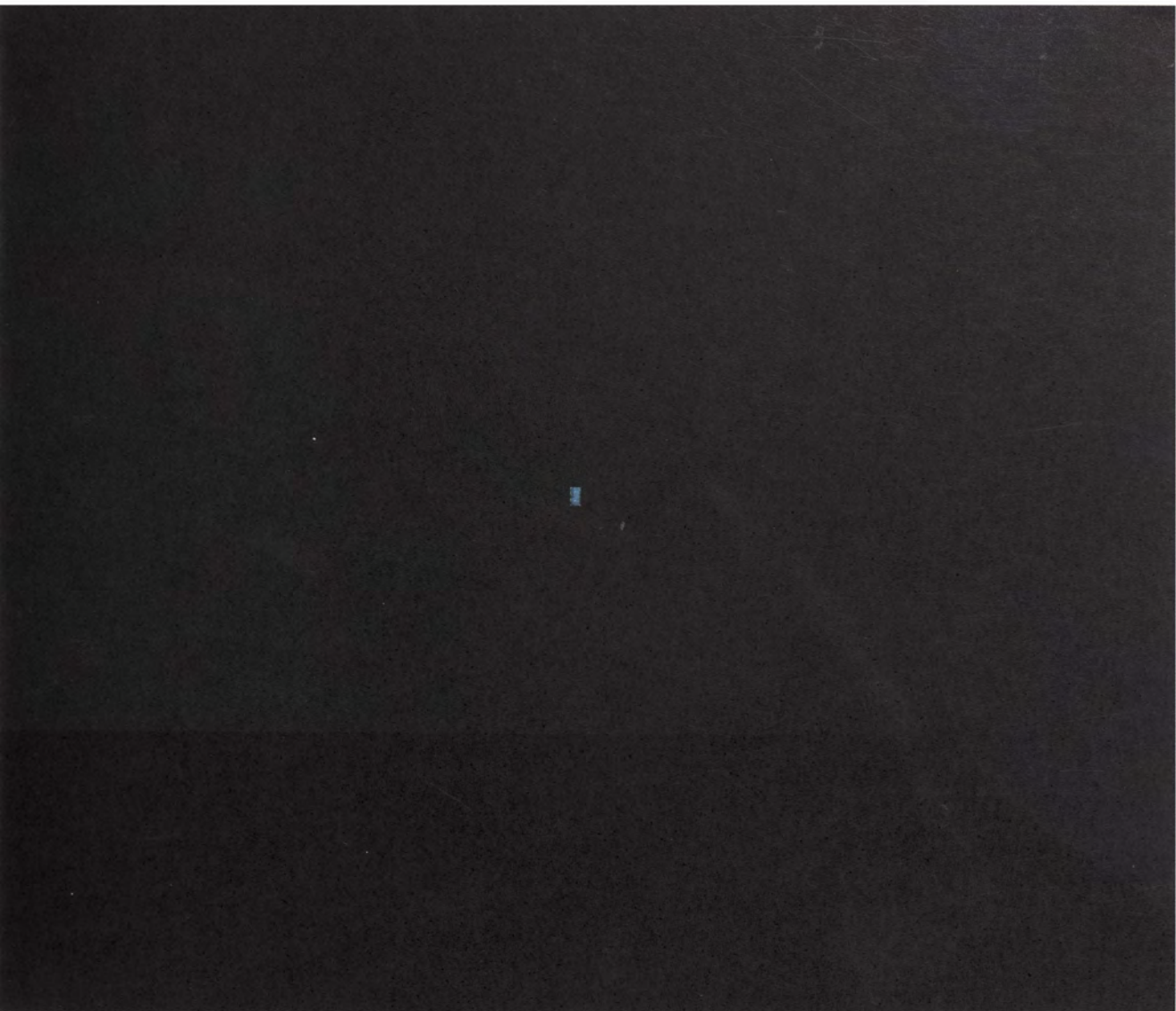


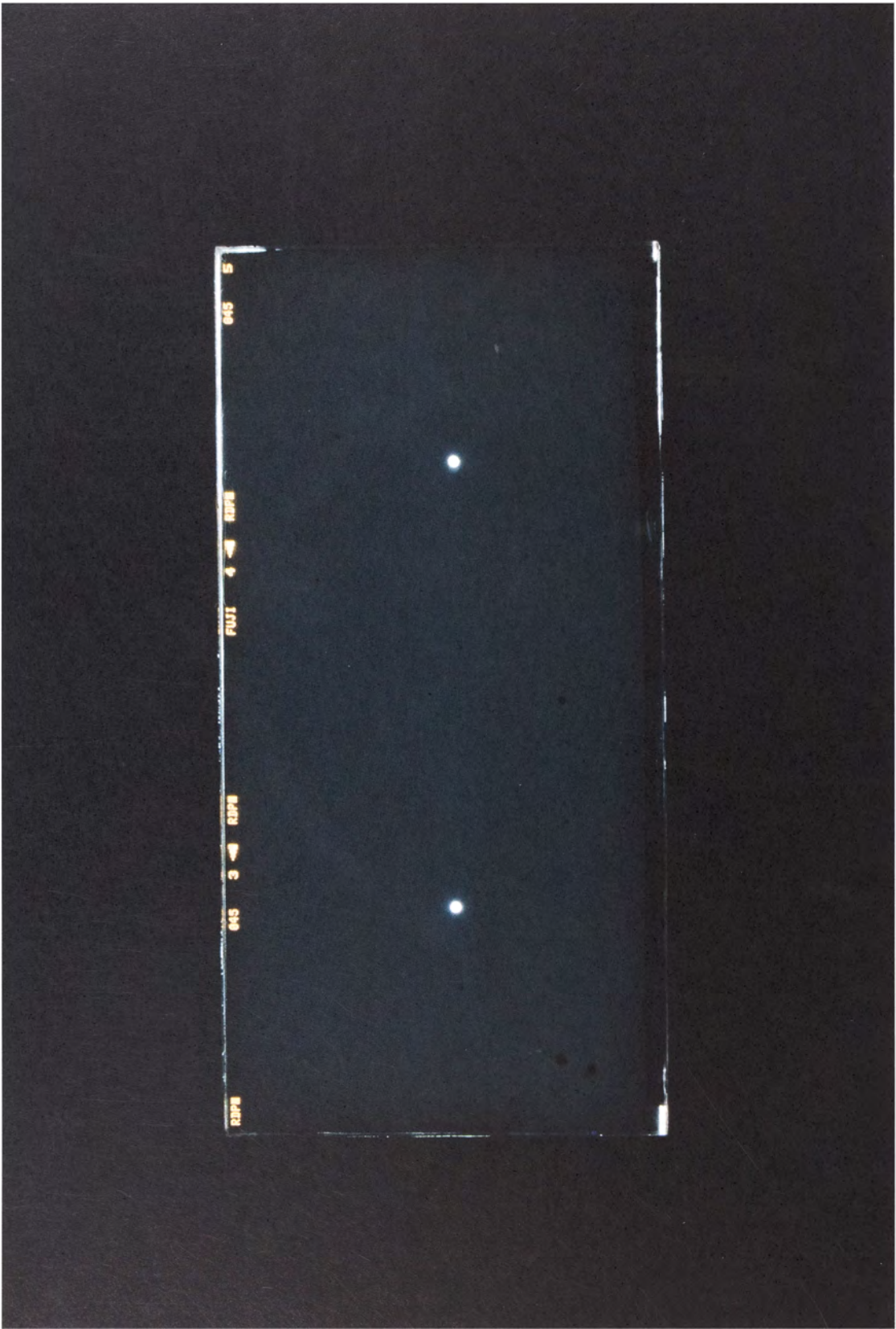
Pratchaya Phinthong

If I dig a very deep hole, 2007

Reversal film between two plexiglass plates, LED

Courtesy of the Artist, KADIST Collection



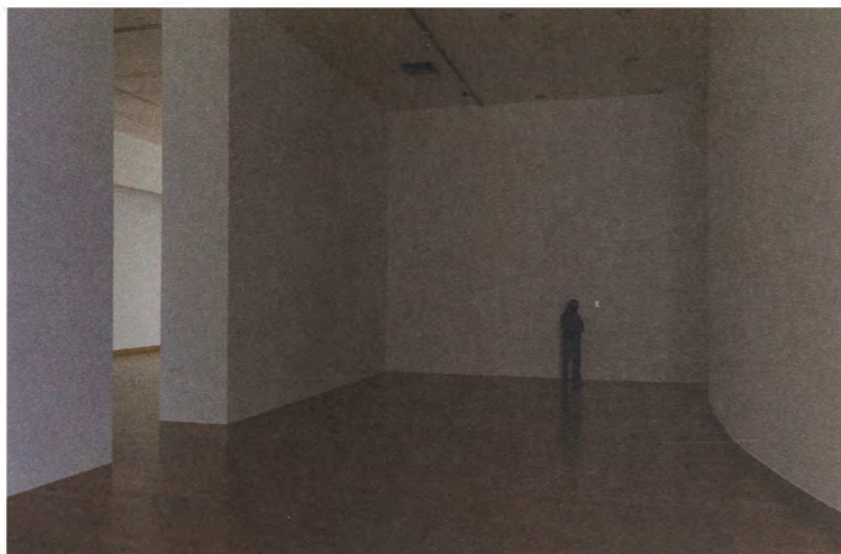


ปรัชญา พิณทอง

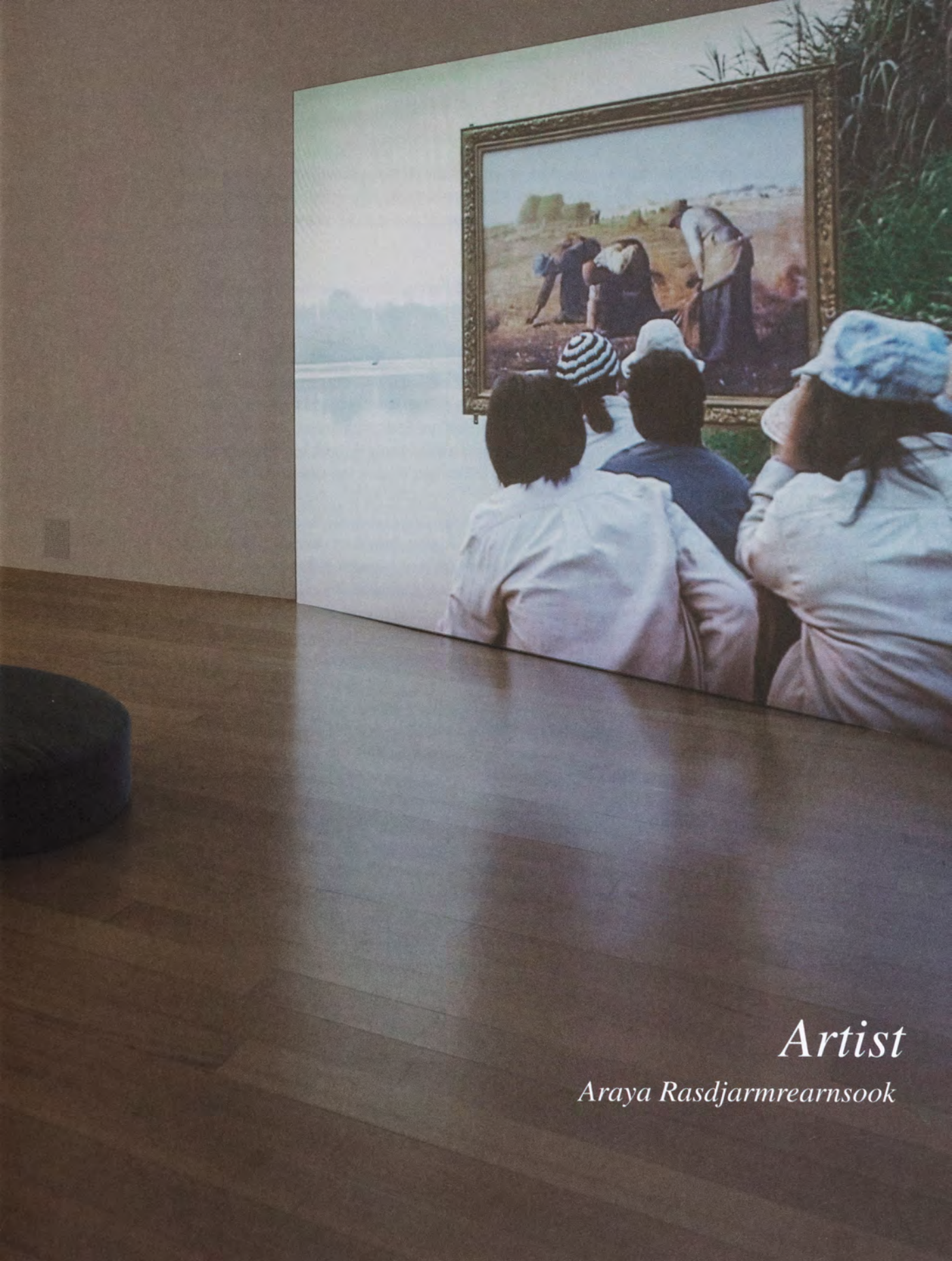
If I dig a very deep hole, 2550

ฟิล์มรีเวอร์ซัลระหว่างแผ่นอะคริลิก, ไฟแอลอีดี

ผลงานสะสมของ KADIST







Artist

Araya Rasdjarmrearnsook

Araya Rasdjarmrearnsook

In the same room, next to Pratchaya's work, there is a multi-channel video installation work by Araya Rasdjarmrearnsook entitled "*The Two Planets Series*", created in 2008. The installation includes three video works and is set up to envelop the audience, who are invited to sit at the centre, surrounded by the artworks.

This work revolves around the interpretation of the recorded images. Each of the three videos shows a gathering of villagers engaging in discussions while viewing paintings that have been placed in front of them.

Araya mentioned that she began this series of works after relocating from a big city to a rural area in the Chiang Mai province. The artist lives in the same area as a group of villagers whose primary occupations are in agriculture. She often hears their conversations filled with joy and colour. Araya then invited them to analyse works of art. She incorporated masterpiece paintings by 19th-century Western artists, such as Édouard Manet, Jean-François Millet, and Vincent van Gogh, into the natural scenery of rural Thailand.

Their interpretation and appreciation of paintings did not stem from formal art education as it did for those with a background in art. Instead, their understanding of art was shaped by their own viewpoint, influenced by their society, culture, and way of life. They related their experiences in an agricultural setting, their clothing, and even the images they saw to interpreting them as numbers for playing the lottery. Despite seemingly different worlds, their lives were connected through art. The conversations have been transcribed and translated into subtitles and are accompanied by atmospheric sounds to immerse us in their joyfulness and social interactions.

The artist chose to capture the situation using video as a form of observation. The recorded videos are now being displayed as another art piece in the exhibition space. This shift adds another dimension to the way the artwork is perceived. The audience gathered to watch these videos has become a new group of people who are there to read, interpret, and discuss the artwork in front of them.

In terms of the installation, the artist aimed to create an immersive experience for the audience and to recreate a natural landscape within the exhibition space. The video work was displayed on three screens facing each other, creating an open area in the centre that allowed the audience to feel as if they were sitting in a wide field. "*The Two Planets Series*" provided a unique perspective on various types of distance, whether it was the distance of thought required to understand the art or the various differences among individuals in our world. These distances were bridged and united through the artwork and its presentation in the exhibition.

อารยา ราษฎร์จำเริญสุข

ถัดจากผลงานของปรัชญา พิณทอง ที่กล่าวถึงเรื่องของการบันทึกด้วยภาพ ในพื้นที่ใกล้เคียงกันคือผลงานวิดีโอ จัดวางหลายจอของอารยา ราษฎร์จำเริญสุข กับผลงานที่ชื่อว่า *ดาวสองดวง* หรือ *The Two Planets Series* ที่ทำขึ้นในปีพ.ศ. 2551 ผลงานจัดวางชุดนี้ประกอบไปด้วยผลงานวิดีโอทั้งหมดสามชิ้นที่ถูกติดตั้งโอบล้อมผู้ชมที่นั่งชมผลงานอยู่ตรงกลาง

ผลงานชุดนี้ว่าด้วยเรื่องการอ่านภาพที่ถูกบันทึก วิดีโอทั้งสามชิ้นเผยให้เราเห็นภาพผู้คนที่ยกกล้องรวมตัวกันนั่งจ้องมอง และพูดคุยกันถึงผลงานจิตรกรรมที่ถูกนำมาตั้งไว้อยู่เบื้องหน้าพวกเขาเหล่านั้น

ผลงานชุดนี้ศิลปินเริ่มต้นทำหลังจากที่ได้ย้ายจากเมืองใหญ่เข้าไปอยู่ในพื้นที่แถบชนบทในจังหวัดเชียงใหม่ ศิลปินอาศัยอยู่ในบริเวณเดียวกับกลุ่มชาวบ้านซึ่งโดยส่วนใหญ่มีอาชีพทำเกษตรกรรม ศิลปินมักจะได้นับบทสนทนาของพวกเขาที่เต็มไปด้วยอารมณ์และสีสัน ศิลปินจึงเกิดความคิดในการที่จะเชิญกลุ่มคนในหมู่บ้านมาวิเคราะห์วิจารณ์ถึงผลงานศิลปะ โดยอารยาได้นำเอาผลงานจิตรกรรม ซึ่งเป็นเหล่าผลงานชิ้นเอกจากศิลปินแห่งศตวรรษที่ 19 จากโลกตะวันตกอย่าง Édouard Manet, Jean-François Millet, Vincent van Gogh มาจัดวางอยู่ท่ามกลางชีวิตวัฒนธรรมชาติในพื้นที่ชนบทของไทย

การมองเห็นและการอ่านภาพจิตรกรรมของพวกเขาไม่ได้ถูกนำเสนอผ่านความเข้าใจทางด้านศิลปะเหมือนดังเช่นคนที่มีความรู้พื้นฐานกับสิ่งเหล่านี้ การมองงานศิลปะหรือการให้ความหมายจึงเคลื่อนไปตามทัศนคติที่ก่อรูปขึ้นจากบริบทของสังคมและวัฒนธรรม วิถีชีวิตหรือการงานอาชีพที่พวกเขาทำ บทสนทนาจึงเต็มไปด้วยความหลากหลาย ตั้งแต่การเปรียบเทียบถึงวิธีการทำงาน การแต่งเนื้อแต่งตัว หรือแม้แต่บทสนทนาของการมองเห็นภาพและตีความเป็นตัวเลขเพื่อใช้แทงหวย โลกที่เหมือนอยู่คนละฟากฝั่งที่ห่างไกลกลับโคจรมาอยู่ในวิถีเดียวกัน โดยมีงานศิลปะเป็นตัวเชื่อม บทสนทนาของพวกเขาได้ถูกถอดความและแปลเป็นบทบรรยายใต้ภาพ พร้อมกับเสียงบรรยายภาคที่พาเราไปสัมผัสกับความสนุกสนานรวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของพวกเขา

ศิลปินใช้วิดีโอในการบันทึกเหตุการณ์ในรูปแบบของการสังเกต การเฝ้ามอง วิดีโอเหล่านั้นที่ถูกบันทึกได้เคลื่อนไหวตัวเอง และถูกนำมาจัดแสดงในฐานะชิ้นงานศิลปะชิ้นใหม่ที่อยู่ในพื้นที่นิทรรศการ ซึ่งเป็นการขับและสร้างมิติในการมองเห็น สิ่งเหล่านั้นขึ้นอีกครั้ง เหล่าผู้ชมที่นั่งรวมตัวกันในการดูงานวิดีโอชิ้นนี้ก็กลายเป็นคนอีกกลุ่มหนึ่งที่มาอ่าน ตีความ และพูดถึงงานศิลปะที่อยู่ตรงหน้า

หากพูดถึงการจัดตั้งผลงานในครั้งนี้ ศิลปินสนใจลักษณะของการโอบล้อมและการสร้างพื้นที่ที่ตัวคนขึ้นมาอีกครั้งในพื้นที่นิทรรศการ งานวิดีโอถูกจัดวางในลักษณะสามจอหันเข้าหากันและมีพื้นที่ตรงกลางให้กับผู้ชมเสมือนราวกับการนั่งอยู่ในทุ่งกว้าง ผลงาน *ดาวสองดวง* ทำให้เรามองเห็นระยะไม่ว่าจะเป็นระยะทางความคิดที่มีต่อความเข้าใจงานศิลปะ และความเป็นปัจเจกของผู้คนบนโลกใบนี้ ระยะเหล่านั้นได้ถูกสลายและถูกนำมาวางอยู่ในระนาบเดียวกัน ผ่านผลงานและการจัดแสดงในพื้นที่นิทรรศการ



When they exercise they take off their clo



Araya Rasdjarmrearnsook

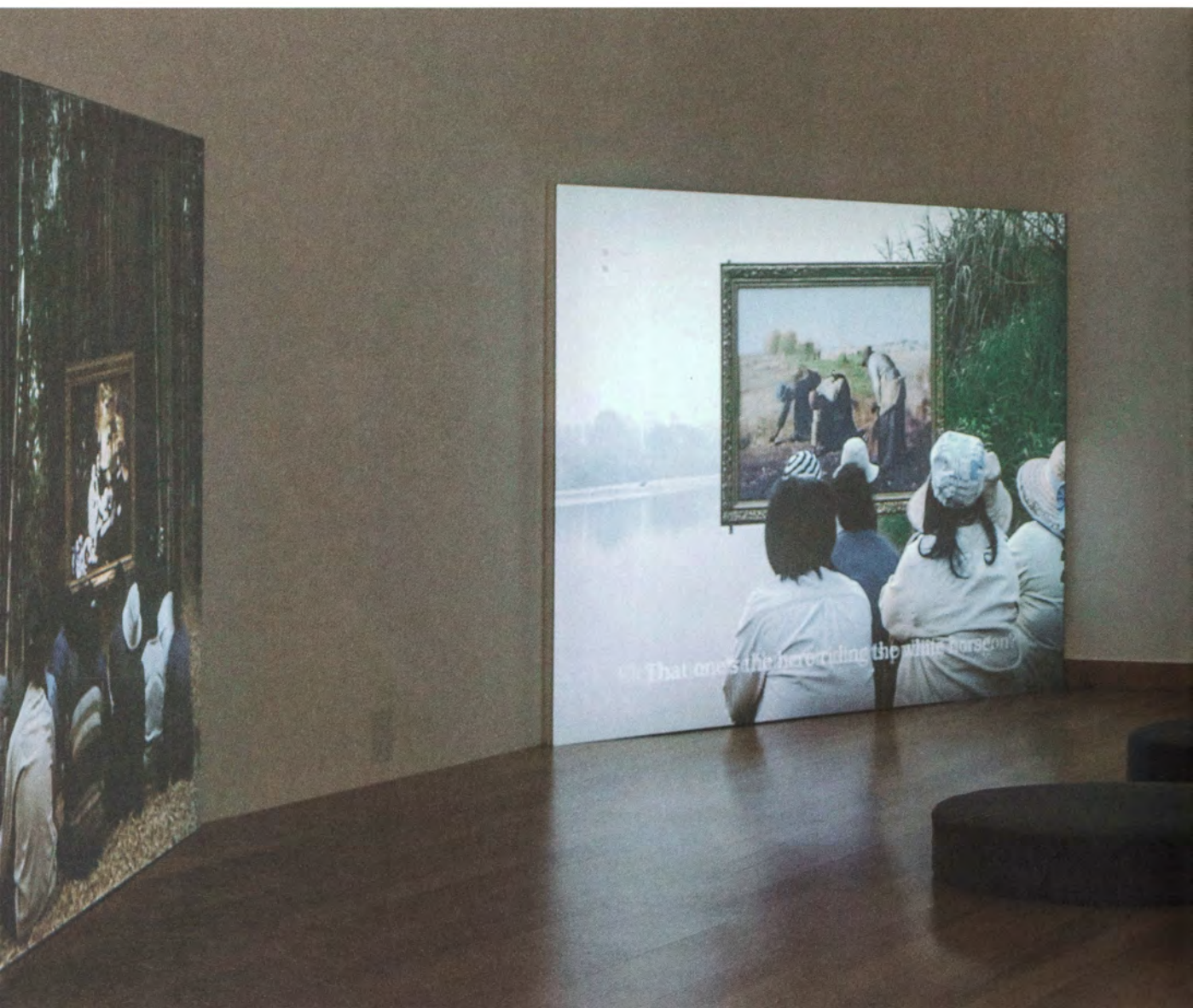
The Two Planets Series, 2008

Multi channel video installation (clockwise)

Manet's Luncheon on the Grass and Thai Villagers, 15:53 mins

Millet's The Gleaners and The Thai Farmers, 14:44 mins

Van Gogh's The Midday Sleep and Thai Villagers, 18:18 mins









อารยา ราษฎร์จำเริญสุข

ดาวสองดวง, 2551

วิดีโอจัดวางหลายจอ (ตามเข็มนาฬิกา)

Manet's Luncheon on the Grass and Thai Villagers, 15:53 นาที

Millet's The Gleaners and The Thai Farmers, 14:44 นาที

Van Gogh's The Midday Sleep and Thai Villagers, 18:18 นาที





Artist

Apichatpong Weerasethakul

Apichatpong Weerasethakul

As we pass through the doorway, we will encounter three large fabric installations in front of us. These fabrics feature landscape paintings by two artists Noppanan Thannaree and Amnart Kankunthod. The images we see are not static; rather, they can move along tracks controlled by a motor. This is the work of Apichatpong Weerasethakul, called *"Blue Encore"*, created in 2023.

Apichatpong is known for his feature films and experimental moving image work. A recurring element in the artist's work is the depiction of the behind-the-scenes working process. Within the context of cinema, what we see on the screen is a fabrication. Showing the filmmaking process—like the film set or film equipment—within the film itself allows us to witness the interplay between fiction and reality.

Another process Apichatpong often uses to create works is storytelling from memory, which could be his own or memories of others or the collective memory of people within society. Apichatpong has a fond memory of watching theatre performances, especially traditional folk theatre known as Likay. His fascination extends beyond the captivating narratives of the plays to encompass the surrounding elements of the theatrical environment, from the theatre curtains to the artistry of the painting backdrops. He believes that the painting backdrops, although few in number, have the ability to create a sense of space and open up the viewer's imagination.

Apichatpong's interest in these elements is evident in his video works. Later, the artist expanded his focus and developed into installation work. For the work *"Blue Encore"*, three landscape paintings were enlarged and printed on fabrics that move constantly, overlapping, blocking and revealing each other.

The way the image moves in front of us interacts with how people move around in the exhibition space. Viewers can adjust their walking distance or create a relationship between their body and the moving curtains. This interaction creates an atmosphere of continuous motion throughout the exhibition space, distinguishing the experience from conventional passive viewing in venues such as a movie theatre.

"Blue Encore" invites us to experience the distance that has been pushed up from what was once just a background or a scene behind. These elements themselves now serve as the main protagonist in the exhibition space, encouraging us to engage with them in a whole new way. Apichatpong is interested by not only the movement of the image and the viewer, but also by the changes in light. This time, the installation of the work will provide an experience of the varying light and its movement throughout the day.

Painting is a form of expression that reflects the creator's past memories. When viewed by others, it evokes new memories in the present moment. The artist also uses screens or backdrops to create spatial dimensions. The interaction of these distinct elements encourages viewers to spend time with the work and the space that envelops it.

The work *"Blue Encore"* was first created and presented at the closed-down Mae Ma School in Chiang Rai. Inside a classroom, on the whiteboard, remnants of text from an art lesson outlining the steps for creating artwork using your mind inspired the (Thai) title of the work. *Blue Encore* (2023) was part of the 3rd edition of the International Contemporary Art Festival, Thailand Biennale, Chiang Rai.

อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล

ถัดจากผลงานของอารยา ราษฎร์จำเริญสุข เมื่อเราเดินผ่านช่องทางออกเราจะพบกับผ้าขนาดใหญ่สามผืนที่ถูกติดตั้งอยู่เบื้องหน้า ผ้าสามผืนนี้พิมพ์ผลงานภาพเขียนทิวทัศน์ของสองศิลปิน นพนนท์ ทันนารี และอำนาจ ก้านขุนทด และภาพที่ปรากฏนี้ไม่ใช่ภาพที่ถูกแขวนแน่นิ่งอยู่ในพื้นที่นันทนาการแต่สามารถเคลื่อนที่ไปมาอย่างต่อเนื่องบนรางที่มีมอเตอร์ควบคุม ผลงานชิ้นนี้คือผลงานของอภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล ที่ชื่อว่า *ออกแบบในใจ* หรือ *Blue Encore* ถูกทำขึ้นในปี พ.ศ. 2566

อภิชาติพงศ์เป็นที่รู้จักจากผลงานภาพยนตร์ ผลงานวิดีโอหรืองานภาพเคลื่อนไหวเชิงทดลอง หากใครที่รู้จักหรือคุ้นชินกับผลงานของอภิชาติพงศ์ เราจะเห็นสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันในผลงานอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งก็คือเบื้องหลังกระบวนการทำงานที่ถูกดึงมาปรากฏอยู่เบื้องหน้า ในโลกของภาพยนตร์สิ่งที่เราเห็นอยู่ภายในจอคือสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น การดึงเอาเบื้องหลังอย่างเช่น ฉากกองถ่าย หรืออุปกรณ์การถ่ายทำเข้าไปปรากฏในงาน จึงคล้ายกับการดึงกลับเข้าหาความจริง ทำให้เราเห็นการเคลื่อนตัวไปมาระหว่างเรื่องที่ถูกสร้างขึ้นและความเป็นจริงที่ปรากฏ

และอีกหนึ่งกระบวนการที่อภิชาติพงศ์มักจะใช้ในการสร้างผลงาน คือการเล่าเรื่องจากความทรงจำ ซึ่งความทรงจำที่ว่านี้อาจเป็นทั้งความทรงจำของอภิชาติพงศ์เอง ความทรงจำของบุคคลอื่น หรือความทรงจำร่วมของคนในสังคมที่มักถูกหยิบยกมาพูดถึง หนึ่งในประสบการณ์และความทรงจำที่อภิชาติพงศ์มี คือความทรงจำที่มีต่อการจัดการแสดงละคร โดยเฉพาะการแสดงลิเกหรือละครเวที สิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือเรื่องราวที่เกิดขึ้นในละคร แต่ยังรวมถึงองค์ประกอบแวดล้อมการแสดงเหล่านั้น อย่างเช่น ผ้าม่านโรงละครหรือภาพเขียนจากลิเก ถ้าพูดถึงจากลิเกสำหรับอภิชาติพงศ์แล้วจากเหล่านั้น ถึงแม้จะมีเพียงแค่นี้ก็อาจแต่สามารถทำหน้าที่ในการสร้างมิติในเชิงพื้นที่ และเป็นตัวเปิดจินตนาการให้กับผู้ชม

ความสนใจในองค์ประกอบเหล่านี้เริ่มต้นเห็นในผลงานวิดีโอ หรืองานภาพเคลื่อนไหวเชิงทดลอง จากนั้นอภิชาติพงศ์ได้ต่อขยายความสนใจและพัฒนาต่อยอดมาสู่การทำงานจัดวางในพื้นที่ สำหรับผลงาน *ออกแบบในใจ* ภาพเขียนทิวทัศน์จำนวนสามภาพถูกนำมาขยายและพิมพ์ลงบนผ้าที่ต่างเคลื่อนที่อย่างต่อเนื่อง โดยการเคลื่อนที่นี้จะทำให้เกิดทั้งการซ้อนทับ การบดบัง หรือการเผยให้เห็นซึ่งกันและกันของภาพต่างๆ

การเคลื่อนของภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้า ต่างทำงานร่วมกับการเคลื่อนตัวของผู้ชมในพื้นที่จัดแสดง ผู้ชมสามารถปรับระยะการเดินหรือสร้างความสัมพันธ์ของร่างกายกับตัวผ้าม่านที่เคลื่อนไหว สิ่งเหล่านี้เองที่ก่อให้เกิดการเคลื่อนที่ที่ไม่ตายตัวในพื้นที่นันทนาการ ซึ่งแตกต่างจากการดูภาพที่เคลื่อนไหวอยู่ในบริบทและพื้นที่อย่างโรงภาพยนตร์

ผลงาน *ออกแบบในใจ* ทำให้เราสัมผัสกับระยะที่ถูกดันขึ้นมาจากสิ่งที่เปี่ยมเพียงจากหลัง และทำหน้าที่เป็นตัวแทนแสดงหลักในพื้นที่นันทนาการ นอกจากการเคลื่อนไหวของภาพและการเคลื่อนตัวของผู้ชม อีกสิ่งที่มีลักษณะที่สร้างความสนใจ คือการเปลี่ยนแปลงของแสง การติดตั้งผลงานในพื้นที่ของนันทนาการในครั้งนี้ ผลงาน *ออกแบบในใจ* จึงมีส่วนที่ได้สัมผัสกับการเปลี่ยนแปลงและการเคลื่อนตัวของแสงในแต่ละช่วงวันด้วย

การหยิบยกภาพเขียนที่แสดงให้เห็นถึงการบันทึกความทรงจำในอดีตของผู้สร้างงาน และการมองเห็นภาพนั้นอีกครั้งในปัจจุบันของผู้ชม รวมถึงองค์ประกอบอย่างฉากหรือผ้าม่านที่สร้างให้เกิดมิติและการรับรู้ในเชิงพื้นที่ การผสานเข้าด้วยกันของรูปแบบที่เป็นเฉพาะนี้เองที่เชื้อเชิญให้ผู้ชมใช้เวลาและเคลื่อนตัวไปกับผลงานในพื้นที่นันทนาการ

ผลงาน *ออกแบบในใจ* ถูกสร้างขึ้นและจัดแสดงครั้งแรกที่โรงเรียนแม่โจ้ จังหวัดเชียงรายซึ่งปิดทำการแล้ว ภายในห้องเรียนบนกระดานไวต์บอร์ดปรากฏร่องรอยข้อเขียนของชั้นเรียนวิชาศิลปะที่ว่าด้วยการเริ่มต้นสร้างงานโดยการออกแบบในใจ ซึ่งกลายมาเป็นที่มาของชื่อผลงาน โดยเป็นส่วนหนึ่งของนิทรรศการศิลปะร่วมสมัยนานาชาติ ครั้งที่ 3 ไทยแลนด์เบียนนาเล่ เชียงราย

Apichatpong
Weerasethakul

Blue Encore, 2023-2024

Rails, motors and a control unit, printed
fabrics from the paintings of Noppanan
Thannaree and Amnart Kankunthod









อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล

ออกแบบในใจ, 2566-2567

ร่าง, มอเตอร์และแผงควบคุม, ผ้าพิมพ์ผลงานจิตรกรรมของ
นพรัตน์ ทันนาริ และอำนาจ ก้านขุนทด





Artist

Sathit Sattarasart

Sathit Sattarasart

When we walk from Apichatpong's work, the winding path of the Bangkok Art and Culture Centre leads us to Sathit Sattarasart's work.

In the centre of third part of the exhibition space stands a square sculpture that can be seen from a distance. The work, titled "*Shut Your Eyes, and You Will Burst Into Flames* (2024)" was created specifically for this exhibition. Sathit revisited the process of his previous work "*Die Wirtschaft brummt*" created in 2016, which was initially focused on the influence of visual perception. The original piece was created as an optical interplay between perception and image, exploring the physical and psychological responses of the eyes. At that time, the image was a playful representation of the political and economic situation in Thailand, particularly revolving around propaganda issues. The artist transformed words into image and intentionally created a blurred appearance to alter the viewer's perspective depending on their viewing position. For this exhibition, Sathit used the same process and methods in creating images for his work.

The work "*Shut Your Eyes, and You Will Burst Into Flames*" appears as a reflective object from a distance, mirroring both the viewer and the exhibition space. It serves as a starting point for us to consider ourselves as viewers within the context of the artwork and the space. As we move to the other side of the work, we will encounter a dazzling and blurry image. Beneath the dazzling white lines, another image becomes visible depending on the position and distance of the audience.

The image obtained by the artist shows the innovative use of neon lights in a triangular structure as a lighting source during the construction of the Bangkok Art and Culture Centre in 2006. Sathit rephotographed the original image.

The artist saw the arrangement of neon lights as a sculpture, reminiscent of an installation in an art exhibition venue. To fully observe the image, viewers are required to navigate the space and find the best vantage point. From each distinct angle, spectators can endlessly recreate their vision within the exhibition space.

This striking image is displayed alongside another artwork that the artist has suspended in the exhibition space. The piece titled "*I Think Table and I Say Chair* (2024)" resembles pages torn out of a book and framed - but it's actually an original creation by the artist. The artwork gives the impression of being a page from a book taken from elsewhere. An image of a flower turned upside down and filled with light to become a chandelier, accompanied by a scattered short story written by the artist. The story covers topics such as perception, visual navigation, bird migration, and walking in a building that resembles a spiral. On the other side, there is a painting of a vase in the style of still life and a photograph of an exhibition space that may seem familiar.

These pictures and stories are brought together by the artist for viewers to piece together while exploring other works in the building. The suspended piece acts as a focal point for the striking main work behind it. As you focus on the front piece, it has the effect of making the background artwork seem to dissolve and vanish.

Sathit's work is akin to the structure of a building and a piece of art at the same time. The work is installed and positioned as part of the space to establish a connection between the entire exhibition and the building itself. Each element within the piece works together to open up space for the audience to connect with themselves.

As we view Sathit's work, we can hear the sound of dripping water filling the exhibition space, which is a part of Sorawit Songsataya's work.

สถิติย ศาสตร์ศาสตร์

เมื่อเราเคลื่อนตัวออกจากงานของอริชตาพงศ์ พื้นที่ของอาคารหอศิลป์กรุงเทพฯ จะพาเราผ่านเส้นทางที่โค้งรับ เพื่อไปเจอกับผลงานของสถิติย ศาสตร์ศาสตร์

ผลงานประติมากรรมรูปทรงสี่เหลี่ยมที่ตั้งอยู่ท่ามกลางห้องจัดแสดงส่วนที่สาม ซึ่งสามารถมองเห็นได้จากระยะไกล ผลงานชิ้นนี้มีชื่อว่า *Shut Your Eyes, and You Will Burst Into Flames* (2567) ซึ่งเป็นผลงานที่ถูกสร้างขึ้นใหม่สำหรับนิทรรศการในครั้งนี้ แต่ผลงานชิ้นนี้เป็นผลงานที่สถิติยได้ย้อนกลับไปหยิบยืมบางส่วนของกระบวนการและรูปแบบในผลงาน “*Die Wirtschaft brummt*” ที่สร้างขึ้นเมื่อปีพ.ศ. 2559 ผลงานในครั้งนั้นถูกสร้างขึ้นจากความสนใจที่มีต่อการมีอิทธิพลและการรับรู้ทางสายตา ผลงานจะเล่นกับการมองเห็นของผู้ชม โดยการมองเห็นนี้จะทำงานทั้งกับการรับรู้ในเชิงกายภาพและในเชิงจิตวิทยา การทำงานในครั้งนั้นความเป็นภาพถูกหยิบยกมาใช้เพื่อสื่อความหมายในเชิงหยอกล้อเกี่ยวกับเรื่องราวทางการเมืองและเศรษฐกิจของประเทศไทยในช่วงเวลานั้นเพื่อพูดถึงการประจักษ์สัมพันธ์ชวนเชื่อ โดยสถิติยนำคำพูดบางส่วนมาแปลงเป็นภาพและสร้างให้มีลักษณะที่พรางมัว การมองเห็นของผู้ชมก็จะแตกต่างกันอยู่กัตำแหน่งในการมองผลงาน สำหรับผลงานในนิทรรศการครั้งนี้ สถิติยใช้กระบวนการและวิธีการดังกล่าวในการทำงานกับภาพ

สิ่งที่เราเห็นครั้งแรกจากการมองผลงาน คือวัตถุที่ทำหน้าที่คล้ายกับกระจกที่สามารถสะท้อนตัวผู้ชมและบริบทแวดล้อมที่อยู่ในพื้นที่นิทรรศการ เหมือนเป็นจุดเริ่มต้นในการมองเห็นตัวเราในฐานะผู้ชมกับพื้นที่ที่มีบริบทของงานศิลปะ เมื่อเราเดินเข้าไปเพื่อเจอกับอีกด้านของชิ้นงาน เราจะพบกับภาพอันลึกลับและพรางมัว ภายใต้ภาพเส้นสีขาวที่ลายตานี้มีอีกหนึ่งภาพที่ปรากฏซ่อนอยู่ และการมองเห็นภาพนี้ก็ขึ้นอยู่กับตำแหน่งและระยะของผู้ชม

ภาพที่สถิติยนำมาใช้ในครั้งนี้นี้ คือภาพถ่ายในช่วงระหว่างการก่อสร้างอาคารหอศิลป์กรุงเทพฯ เมื่อประมาณปีพ.ศ. 2549 ที่แสดงให้เห็นความคิดสร้างสรรค์ของทีมงานก่อสร้างอาคารที่นำหลอดไฟนีออนมาประกอบเข้าด้วยกันเป็นโครงสร้างสามเหลี่ยมเพื่อเป็นจุดแสงสว่างในการทำงาน โดยสถิติยได้ถ่ายภาพถ่ายดังกล่าวไว้อีกที โครงสร้างหลอดไฟนี้สำหรับสถิติยแล้วดูราวกับผลงานประติมากรรมที่ถูกติดตั้งอยู่ในอาคาร ที่กำลังจะถูกใช้เป็นหอศิลป์และพื้นที่จัดแสดงงานศิลปะ และแน่นอนการที่จะสังเกตและมองเห็นภาพนี้ในผลงานผู้ชมต้องเลือกระยะเพื่อหาตำแหน่งในการมองเห็น โดยในแต่ละตำแหน่งผู้ชมสามารถสร้างภาพใหม่ในการมองเห็นได้อย่างไม่รู้จบภายในพื้นที่นิทรรศการ

ผลงานภาพอันลึกลับและพรางมัวนี้ ทำงานร่วมกับผลงานอีกหนึ่งชิ้นที่สถิติยนำมาแขวนลอยไว้ ผลงาน *I Think Table, and I Say Chair* (2567) ที่ลอยตัวอยู่นี้ดูราวกับหน้าหนังสือที่ถูกฉีกออกและนำมาใส่กรอบ แต่จริงๆ แล้วสิ่งที่เราเห็นอยู่นี้คือผลงานที่ศิลปินสร้างขึ้นเองทั้งหมด แต่ผลงานที่ตัวราวกับหน้าหนังสือที่ถูกหยิบยกมาจากที่อื่น ภาพดอกไม้ที่ถูกกลับหัวและเติมกลุ่มแสงกลายเป็นโคมไฟแซนเดอร์ และเรื่องสั้นที่สถิติยเป็นคนแต่งขึ้นว่าด้วยเรื่องราวขบขันย่อยกระจัดกระจายเกี่ยวกับการมองเห็น การรับรู้ การเดินทางของนก การถูกนำทางด้วยภาพ หรือเรื่องราวการเดินทางในตึกที่มีลักษณะราวกับการเดินอยู่ในกันหอย ส่วนอีกด้านหนึ่งของผลงานคือภาพเขียนแจกันในรูปแบบ *Still Life* และภาพถ่ายพื้นที่นิทรรศการที่อาจจะดูคุ้นชินอย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งหมดนี้คือผลงานที่สถิติยสร้างขึ้นเองทั้งหมด

ภาพต่างๆ เหล่านี้และเรื่องราวในบทความขนาดสั้นๆ สถิติยหยิบยกมาให้ผู้ชมปะติดปะต่อควบคู่กับการดูผลงานทั้งหมดที่อยู่ตรงหน้า พร้อมทั้งผลงานศิลปะชิ้นอื่นๆ ที่อยู่ในพื้นที่อาคารแห่งนี้ด้วย ผลงานชิ้นนี้ที่ถูกแขวนลอยไว้ทำหน้าที่เพื่อสร้างจุดโฟกัสให้กับผลงานหลักอันลึกลับและพรางมัว การจ้องมองผลงานที่อยู่ด้านหน้าทำให้การมองเห็นผลงานที่อยู่ด้านหลังถูกสลายและหายไป

ผลงาน *Shut Your Eyes, and You Will Burst Into Flames* (2567) ของสถิตย์เปรียบได้ราวกับโครงสร้างของอาคารที่เป็นงานศิลปะอยู่ในคราวเดียวกัน ผลงานชิ้นนี้ถูกติดตั้งและจัดวางราวกับเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่เพื่อเปิดการเชื่อมโยงระหว่างผลงานที่เหลือในนิทรรศการและความเป็นพื้นที่แสดงงานศิลปะ ผู้ชมสามารถเข้าถึงผลงานได้จากการมองเห็นจากการอ่านภาพ การทำความเข้าใจข้อความ แต่ละองค์ประกอบในชิ้นงานต่างทำงานร่วมกัน เพื่อเปิดพื้นที่ให้กับ การเชื่อมโยงด้วยตัวของผู้ชมเอง

ในขณะที่กำลังชมผลงานของสถิตย์ เราจะได้ยินเสียงหยดน้ำดังอยู่ในพื้นที่นิทรรศการ ซึ่งเสียงนี้เองเป็นส่วนหนึ่งของผลงานของสรวิศ ทรงสิทธิ์





Sathit Sattarasart

Shut Your Eyes, and You Will Burst Into Flames, 2024

Screen print on plexiglass, aluminium









สถิตย์ ศาสตร์ศาสตร์

Shut Your Eyes, and You Will Burst Into Flames, 2567

พิมพ์สีกรีนบนแผ่นอะคริลิก, อะลูมิเนียม







Artist
Sorawit Songsataya

Sorawit Songsataya

Behind Sathit Sattarasart's work, when we walk past the standing white wall in the exhibition space, we come across a digital animation work "*Mnemosyne*" created in 2022 by Sorawit Songsataya. Upon gazing at the screen above, we are entranced by a three-dimensional rendering of landscapes.

This work was created as part of an exhibition about animation. Sorawit's approach to animation diverges from storytelling; instead, Sorawit opts for techniques that generate images reflecting the connections between locations, individuals, and the artist's family.

This work was created during the lockdown, which raises the artist's question and seeks to understand the distance that occurred. Sorawit relocated to New Zealand as a child while the mother's home remained in Chiang Rai province. Sorawit chose to combine the scenery of New Zealand with the personal residence in Chiang Rai. The artist then employs a technique known as Photogrammetry to capture and model three-dimensional representations of the landscapes.

A method for creating three-dimensional space from photographs or videos is achieved by calculating the distance between the device used and the subject, and then using this distance data to construct a three-dimensional space. The photos or videos are processed using a programme called a 3D point cloud. This programme creates a large number of images and calculates them based on exposure, colour, and location to recreate textures in geometric shapes. The resulting three-dimensional geometric object is called a polygon.

In the video, we see a three-dimensional image of the forest floor of the Ecosanctuary in Ōtepoti Dunedin, along with various areas of Sorawit's mother's house in Chiang Rai. However, the image is fragmented and incomplete, and does not offer a clear view of everything. Creating 3D images that closely resemble reality requires high-resolution prototype images. However, Sorawit is interested in embracing the idea of fragmentation and imperfection in the images. When recalling certain images from memory, the resulting image often comes in parts without perfect clarity.

Sorawit has a particular interest in land due to the unique perspectives found in Maori philosophy. Unlike many others who might only relate to land on an emotional or visual level, the Maori consider land as something tangible and an integral part of their lives. We noticed that the artist's work features images of Prasat Hin Mueang Tam and Sukhothai Historical Parks in Thailand, reflecting Sorawit's exploration and questioning of the relationship of the historical aspect and the home.

Space interwoven in the form of three-dimensional geometric points is created based on grounded geospatial information, but in Sorawit's work, these landscapes appear weightless and suspended. These things make us see new terrains where the past collides with the present, which is constantly moving or changing. The boundaries of continents and time cross over also the historical site and private residential area.

In this work, the gentle and rhythmic sound we hear is that of water dripping. For Sorawit, these droplets represent the rhythm and movement of time. Water can transition between solid, liquid, and gas, and it's this change and fluidity of form that interests Sorawit. Just as the drop by drop of water can become a puddle, it's like these polygons that are made up of small points that can create spatial dimensions.

Sorawit started by questioning the concept of distance, which led him to employ technology to work with images based on distance to reconstruct physical forms. The work allows us to perceive aspects of memory, distance, and land, which become abstracted and re-personified.

สรวิต ทรงสัตย์

ถัดจากผลงานของสถิตย์ ศาสตร์ศาสตร์ หากเดินอ้อมไปหลังกำแพงสีขาวที่ตั้งลอยตัวอยู่ในพื้นที่นิทรรศการ เราจะพบกับผลงานดิจิทัลแอนิเมชันของสรวิต ทรงสัตย์ มีชื่อว่า *Mnemosyne* ที่ทำขึ้นในปี พ.ศ. 2565 ภาพที่เราเห็นอยู่เบื้องหน้าคือภาพภูมิทัศน์ของสองพื้นที่ที่ถูกทำให้อยู่ในรูปแบบสามมิติ

ผลงานชิ้นนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในนิทรรศการที่วาดด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับแอนิเมชัน แต่สรวิตไม่ได้สร้างผลงานที่ใช้แอนิเมชันเพื่อการเล่าเรื่อง แต่เป็นการเลือกใช้เทคนิคและวิธีการในการสร้างภาพเคลื่อนไหวแบบเฉพาะนี้เพื่อนำมาพูดถึงเรื่องราวเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของสถานที่ ผู้คน และครอบครัว

ผลงานชิ้นนี้ถูกสร้างขึ้นในช่วงระหว่างที่มีการลือคาวานจากสถานการณ์ระบาดของโควิด-19 ซึ่งทำให้สรวิตเกิดคำถามและอยากทำความเข้าใจเกี่ยวกับระยะหรือความห่างไกลที่เกิดขึ้น สรวิตย้ายไปอยู่ประเทศนิวซีแลนด์ตั้งแต่ช่วงวัยเด็ก โดยที่บ้านคุณแม่ยังคงอยู่ที่จังหวัดเชียงราย สรวิตเลือกที่จะผลงานพื้นที่ของประเทศนิวซีแลนด์เข้ากับพื้นที่ในบริเวณบ้านของเขาที่จังหวัดเชียงราย สรวิตใช้เทคนิคที่เรียกว่า *Photogrammetry* หรือการรังวัดโดยอาศัยภาพถ่าย มาใช้ในการสร้างและทำแผนที่แผนที่แบบพื้นสามมิติ

วิธีการในการสร้างพื้นที่สามมิติจากภาพด้วยเทคนิควิธีการแบบนี้ จะเกิดขึ้นจากการคำนวณระยะห่างระหว่างอุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายภาพกับบุคคลหรือสิ่งที่ถูกถ่าย โดยระยะห่างที่ว่ามันจะถูกนำมาใช้คำนวณและสร้างเป็นพื้นที่สามมิติ ภาพถ่ายหรือภาพวิดีโอที่นำมาใช้จะถูกนำมาจัดการผ่านโปรแกรมที่ชื่อว่า *3D Point Cloud* ที่จะนำภาพมาแยกเป็นจำนวนมากและมีการคำนวณ ตามค่าแสง สี จุดตำแหน่งที่ตั้งเพื่อสร้างพื้นผิวขึ้นมาอีกครั้งในรูปแบบของรูปทรงเรขาคณิต โดยหน่วยวัตถุรูปทรงเรขาคณิตสามมิติที่ถูกแปลงค่าออกมาเรียกว่า *Polygon*

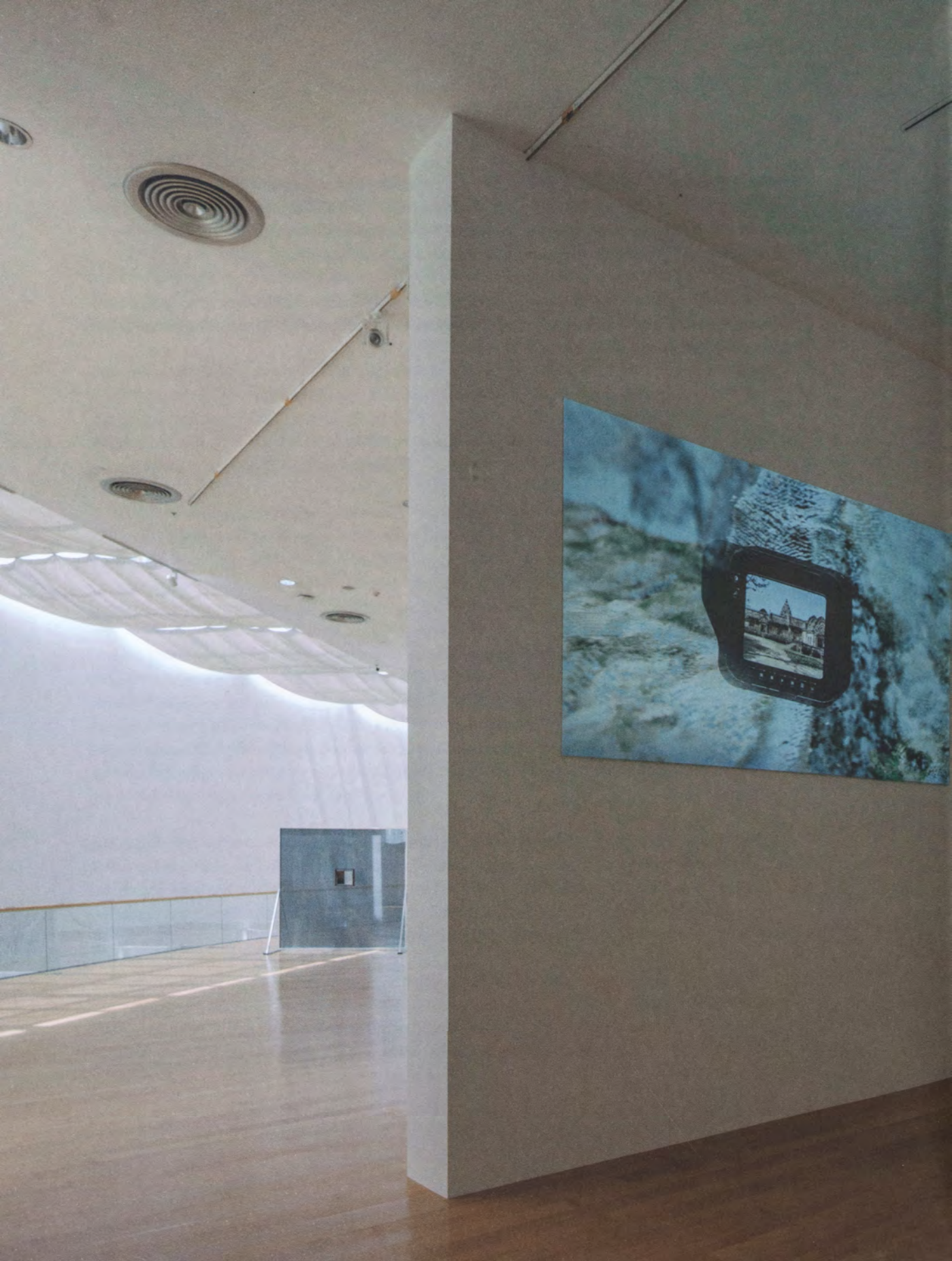
ในผลงาน *Mnemosyne* พื้นที่สามมิติที่เราเห็นคือภาพพื้นป่าจากศูนย์อนุรักษ์ระบบนิเวศทางธรรมชาติในเมือง *Orepoti Dunedin* ของประเทศนิวซีแลนด์ และภาพพื้นที่ต่างๆ ในบริเวณรอบๆ บ้านของคุณแม่ของสรวิต พื้นที่ทั้งสองถูกผสานเข้าด้วยกัน โดยภาพสามมิติที่เราเห็นอยู่เบื้องหน้า ไม่ใช่ภาพที่ทำให้เราเห็นทุกอย่างชัดเจน แต่กลับเต็มไปด้วยความกระจัดกระจายไม่เป็นเนื้อเดียวกันอย่างสมบูรณ์ การจะทำให้ภาพสามมิติเหล่านี้สมบูรณ์คล้ายกับความจริงต้องอาศัยภาพต้นแบบที่มีความละเอียดสูง แต่สรวิตกลับสนใจความกระจัดกระจายและความไม่สมบูรณ์ของภาพ เพราะถ้าหากพูดถึงภาพในความทรงจำหรือการพยายามนึกย้อนถึงภาพบางอย่าง ภาพที่ได้ก็มักจะรางเลือนไม่ใช่การมองเห็นทุกอย่างที่ชัดสมบูรณ์แบบอยู่แล้ว

ส่วนหนึ่งที่ทำให้สรวิตสนใจเรื่องการมองเห็นพื้นที่หรือดินแดน มาจากวิถีแนวคิดของชาวเมารีในประเทศนิวซีแลนด์ที่มักมีความสัมพันธ์กับความเป็นพื้นที่มากกว่าแค่ความรู้สึกหรือการมองเห็น แต่ความเป็นดินแดนหรือพื้นที่สำหรับพวกเขาเป็นสิ่งที่จับต้องได้ หรือมีความใกล้ชิดกับตัวบุคคลอย่างแยกไม่ออก ซึ่งในส่วนนี้ถูกสะท้อนให้เห็นจากในผลงานที่สรวิตนำภาพปราสาทหินหรืออุทยานประวัติศาสตร์ในเมืองไทยขึ้นมาปรากฏ การหยิบยกพื้นที่เหล่านั้นขึ้นมาเกิดจากการตั้งคำถามของตัวสรวิตต่อความสัมพันธ์ที่เขามีต่อพื้นที่ทางประวัติศาสตร์ในประเทศบ้านเกิด

พื้นที่ที่ลัดประสานกันไปมาในรูปแบบของจุดเรขาคณิตรูปทรงสามมิติถูกสร้างขึ้นจากการยึดโยงกับข้อมูลทางพื้นที่หรือตำแหน่งทางภาคพื้นดิน แต่ในผลงานของสรวิตพื้นที่เหล่านั้นกลับล่องลอยไปมาอย่างไร้หนัก สิ่งเหล่านี้เองทำให้เห็นดินแดนใหม่ที่มีความเป็นอดีตปะทะกับความเป็นปัจจุบันที่มีการเคลื่อนไหวหรือเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา พรมแดนของทวีปและเวลาเกิดการพัดไขว้กันไปมา รวมถึงพื้นที่ทางประวัติศาสตร์และบ้านที่อยู่อาศัย

ส่วนเสียงที่ได้ยินในผลงานชิ้นนี้ คือเสียงการหยดของน้ำ สำหรับสรวิดแล้วการหยดของน้ำมีลักษณะที่คล้ายกับจิ้งหหวะ หรือการเคลื่อนไหวของเวลา รวมถึงน้ำยังเป็นสสารที่สามารถแปรรูปเป็นได้ทั้งของแข็ง ของเหลว หรือแก๊ส การเปลี่ยนแปลง และความลื่นไหลของรูปทรงคือสิ่งที่สรวิดสนใจ จากหยดของน้ำที่ละหยดสามารถกลายเป็นแอ่งน้ำ ก็คล้ายกับจุด Polygon เหล่านี้ที่การรวมตัวกันของจุดเล็กๆ สามารถสร้างความเป็นพื้นที่ขึ้นมาได้

จากจุดตั้งต้นของการตั้งคำถามเกี่ยวกับระยะห่าง สรวิดเลือกใช้เทคโนโลยีและเทคนิควิธีการทำงานกับภาพที่ใช้ระยะ เป็นตัวแปรค่า ผลงานทำให้เรามองเห็นมิติของความทรงจำ ระยะทาง และดินแดนที่ถูกทำให้กลายเป็นสิ่งนามธรรม และถูกทำให้กลับมามีตัวตนขึ้นอีกครั้ง

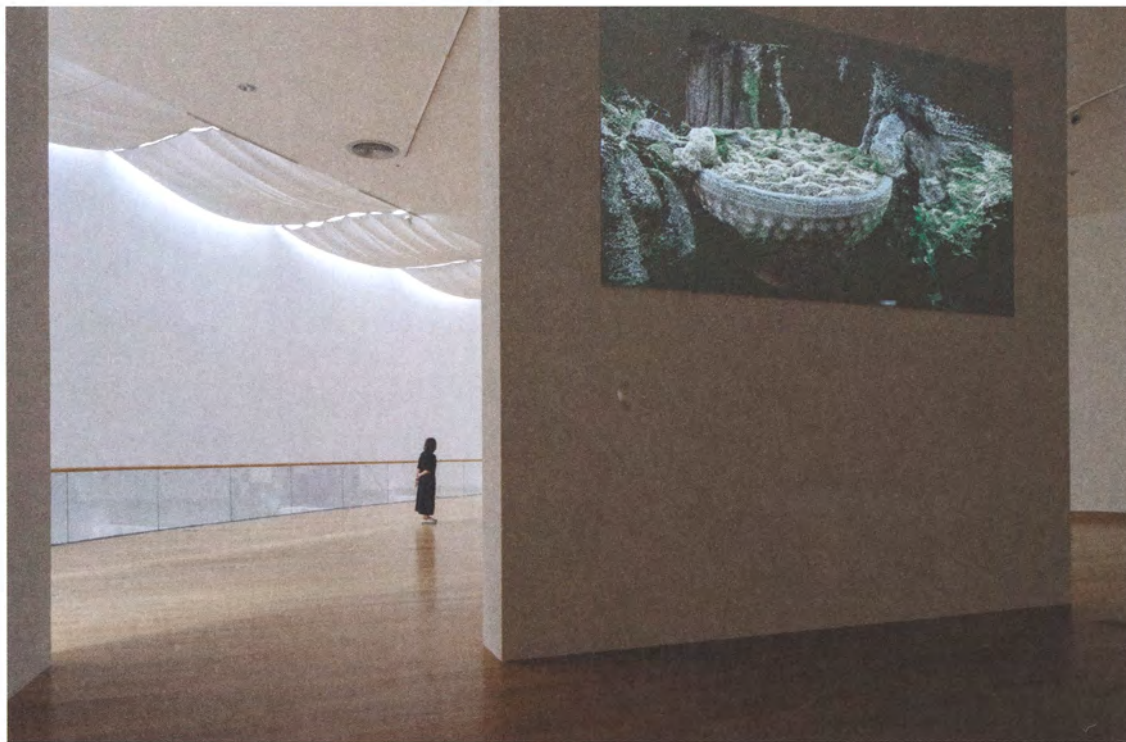




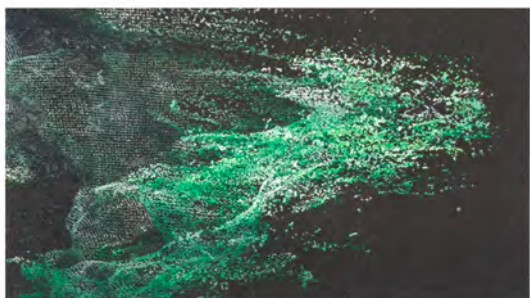
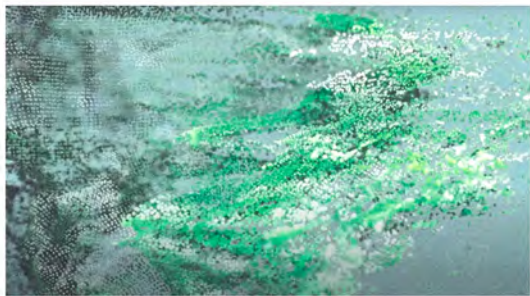
Sorawit Songsataya

Mnemosyne, 2022

Digital animation, 09:48 mins.



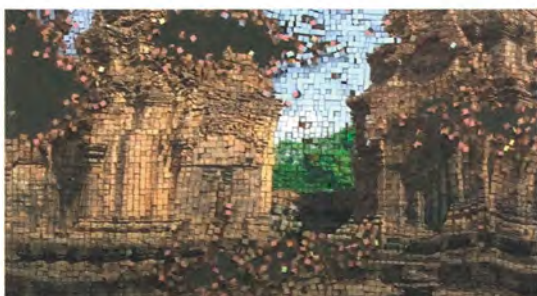




สรวีศ ทรงสัตย์

Mnemosyne, 2565

ดิจิทัลแอนิเมชัน, 09:48 นาที



From Sorawit's work, distance is what made the artist question and create the work by using advanced methods and technology and as we return to the first work of the exhibition, we are presented with an effort to bridge this distance through Pratchaya's simplest photograph of the moon. Each of the five works in the exhibition conveys the sense of distance - both physical and cognitive - between the viewer and the work. The interplay of these distances is what determines the movement of thoughts, feelings and bodies within the exhibition space.

The word "body" in the exhibition title implies connections to the body of work, the viewer's body, and the body as the structure of the building. These three elements interact to create an open space for the audience to read, interpret, and perceive the images arranged in the exhibition space.

จากผลงานชิ้นสุดท้ายของศิลปินที่พื้นที่และความห่างเป็นจุดที่ทำให้ศิลปินตั้งคำถามและสร้างผลงานขึ้นด้วยการใช้วิธีการและเทคโนโลยีที่ถูกพัฒนาขึ้น และหากเดินกลับไปสู่ผลงานชิ้นแรกของนิทรรศการอีกครั้ง เราจะพบกับระยะของพื้นที่และความห่างที่ถูกดึงเข้าหากันผ่านการเดินทางและผ่านภาพพระจันทร์อันนิ่งของปรัชญา พิณทอง ผลงานทั้งห้าชิ้นมีเนื้อหาที่ต่างสะท้อนให้เราเห็นถึงระยะ รวมถึงระยะในเชิงกายภาพที่ผู้ชมจะมีกับผลงานในแต่ละชิ้น

ผลงานในนิทรรศการ *Orbiting body* หรือ *รูปโคจร* ทำงานร่วมกับพื้นที่จัดแสดง โดยไม่แยกขาดออกจากกัน พื้นที่ต่างสอดรับและผสานเข้ากับตัวผลงานหากจะพูดถึงคำว่า *body* หรือคำว่ารูปที่ต่างโคจรอยู่ในนิทรรศการนี้มีนัยยะที่พูดถึงทั้งในฐานะของตัวชิ้นงานเอง (*body of work*) ในฐานะร่างกายของผู้ชม (*viewer's body*) และโครงสร้างของตัวอาคารหรือความเป็นพื้นที่ของนิทรรศการ (*body as the structure of the building*) ทั้งสามสิ่งที่กล่าวมานี้ต่างทำงานและขับเคลื่อนซึ่งกันและกัน ผลงานแต่ละชิ้นต่างมีความเชื่อมโยงและเปิดพื้นที่ให้กับการอ่าน การตีความ หรือการมองเห็นความเป็นภาพเหล่านั้นที่ถูกเรียบเรียงขึ้นในพื้นที่นิทรรศการ

Orbiting body

8th Floor
13 Jun - 08 Sep 2024



Mary Pansanga

Mary Pansanga (b.1984, Bangkok) is an independent curator working across contemporary art and artists' moving image contexts. Her interests lie in exploring the curatorial landscape of spatial perception. She has put together exhibitions, screenings and other related projects, at art spaces, film festivals and institutions. She studied Film and Photography at Thammasat University and has an MA in History of Film and Visual Media from Birkbeck, University of London. Her projects include The 5th and the 6th editions of the Bangkok Experimental Film Festival (2008, 2012); Cinema and Space, Extracting the Unrecognised (2013) with Messy Project Space, Live at the Scala Microfestival; In Transit (2013) at the Art Center, Chulalongkorn University; Multiple Planes (2018) as part of PhotoBangkok, Bangkok Art and Culture Centre. She is also working on projects presented internationally at prestigious arts institutions; Misfits: Pages from a Loose Leaf Modernity (2017), Haus der Kulturen der Welt (HKW), Berlin, Germany; Tang Chang: The Painting that is Painted with Poetry is Profoundly Beautiful (2018), Smart Museum of Art, University of Chicago, USA, in the capacity of curatorial collaborative and assistant. In 2019, she worked as a producer for a project, Animistic Apparatus in Bangkok, Udon Thani and Berwick-Upon-Tweed, UK and being part of a curatorial team for an exhibition, In Situ from Outside: Reconfiguring the Past in between the Present at National Museum Bangkok (2019). She is also the founder of 'cloud', a project space in Bangkok active during 2014 - 2015. In late 2020, she co-founded an on-going project 'expensive to be poor' and she is currently running a programme for STORAGE, a newly launched art space in Bangkok.

แมรี ปานสง่า

แมรี ปานสง่า (เกิดปี พ.ศ. 2527, กรุงเทพฯ) ภัณฑารักษ์อิสระที่ทำงานทั้งในบริบทของศิลปะร่วมสมัยและงานภาพเคลื่อนไหว โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษกับวิธีการสร้างการรับรู้และการทำงานร่วมกันระหว่างผลงานกับพื้นที่จัดแสดง เธอทำงานทั้งในรูปแบบของนิทรรศการ โปรเจกต์ต่างๆ โปรแกรมงานภาพเคลื่อนไหวผ่านทั้งพื้นที่ศิลปะ เทศกาลภาพยนตร์ และสถาบันต่างๆ เธอจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และระดับปริญญาโทสาขาวิชา History of Film and Visual Media, Birkbeck, University of London ผลงานที่ผ่านมา อาทิเช่น เทศกาลหนังทดลองกรุงเทพครั้งที่ 5 และ 6 (พ.ศ. 2551, 2555) โปรเจกต์ Cinema and Space, Extracting the Unrecognised ร่วมกับ Messy Project Space เทศกาล Live at the Scala Microfestival (พ.ศ. 2556) นิทรรศการ In Transit หอศิลป์วิทย์นิทรรศน์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2556) นิทรรศการ Multiple Planes ส่วนหนึ่งของเทศกาล PhotoBangkok หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (พ.ศ. 2561) รวมถึงการทำงานร่วมกับสถาบันศิลปะในระดับนานาชาติ อาทิเช่น นิทรรศการ Misfits: Pages from a Loose Leaf Modernity, Haus der Kulturen der Welt (HKW) เบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี (พ.ศ. 2560) นิทรรศการ Tang Chang: The Painting that is Painted with Poetry is Profoundly Beautiful (พ.ศ. 2561) Smart Museum of Art, University of Chicago ประเทศสหรัฐอเมริกา ในฐานะผู้ช่วยและภัณฑารักษ์ร่วม ในปี พ.ศ. 2562 เธอร่วมทำโปรเจกต์ Animistic Apparatus ในฐานะผู้ดูแลโครงการที่จัดขึ้นที่กรุงเทพฯ อุดรธานี และเมือง Berwick-Upon-Tweed ประเทศอังกฤษ และเป็นหนึ่งในทีมภัณฑารักษ์ให้กับนิทรรศการ In Situ from Outside: Reconfiguring the Past in between the Present ที่พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ พระนคร นอกจากนี้เธอยังเป็นผู้ก่อตั้ง 'cloud' พื้นที่ศิลปะ ที่กรุงเทพฯ ระหว่างช่วงปี พ.ศ. 2557-2558 และในปี พ.ศ. 2563 เธอร่วมก่อตั้งโปรเจกต์ต่อเนื่อง 'expensive to be poor' และปัจจุบันเธอร่วมดูแลโปรแกรมให้กับ STORAGE พื้นที่ศิลปะแห่งใหม่ที่เพิ่งเปิดตัวที่กรุงเทพฯ

Apichatpong Weerasethakul

Apichatpong Weerasethakul (b.1970) was born in Bangkok and grew up in Khon Kaen in north-eastern Thailand. He began making films and video shorts in 1994 and completed his first feature in 2000. He has also mounted exhibitions and installations in many countries since 1998. Apichatpong is recognized as a major international filmmaker and visual artist. His works are characterized by their use of non-linear storytelling, often dealing with themes of memory, loss, identity, desire, and history. His works have won him widespread international recognition and numerous awards, including the Cannes Jury Prize in 2021 for *Memoria*, his first film shot outside of Thailand featuring Tilda Swinton. He also won the Cannes Palme d'Or in 2010 with *Uncle Boonmee, Who Can Recall His Past Lives*. His *Tropical Malady* won the Cannes Competition Jury Prize in 2004 and *Blissfully Yours* won the Cannes Un Certain Regard Award in 2002. *Syndromes and a Century* (2006) was recognised as one of the best films of the last decade in several 2010 polls. His art prizes include the Sharjah Biennial Prize (2013), the Fukuoka Prize (2013), the Yanghyun Art Prize (2014) and the Artes Mundi Award (2019). His installations have been shown at the Haus der Kunst in Munich, The New Museum in New York, MAIAM Contemporary in Chiang Mai, Documenta in Kassel, and the Taipei Fine Arts Museum in Taipei, among others. His artworks include the multi-screen project *Primitive* (2009), *Fireworks (Archives)* (2014), and *Invisibility* (2016). They have been acquired by major institutions such as Tate Modern, Fondation Louis Vuitton, Centre Georges Pompidou, Museum of Contemporary Art Tokyo, M+, Museu d'Art Contemporani de Barcelona, and SFMOMA. His recent installations include *Constellations* (2018), *Fiction* (2018), *SleepCinemaHotel* (2018), *A Minor History* (2021, 2022), and *A Conversation with the Sun* (2022). Apichatpong lives and works in Chiang Mai, Thailand.

อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล

อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล (เกิดปีพ.ศ. 2513) ที่กรุงเทพมหานครและเติบโตที่จังหวัดขอนแก่น ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย เขาเริ่มสร้างภาพยนตร์และวิดีโอตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 และสร้างภาพยนตร์ขนาดยาวเรื่องแรกในปี พ.ศ. 2543 นอกจากนี้ยังมีการแสดงนิทรรศการและผลงานศิลปะจัดวางในหลายประเทศ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 อภิชาติพงศ์เป็นที่รู้จักในฐานะผู้กำกับภาพยนตร์และศิลปินสาขาทัศนศิลป์ระดับนานาชาติ ผลงานภาพเคลื่อนไหวของเขามักมีเส้นเรื่องที่ไม่ได้ไล่เลียงตามขนบแบบแผน โดยเรื่องราวมักจะเกี่ยวข้องกับประเด็นของความทรงจำ การสูญเสีย อัตลักษณ์ ความปรารถนา และประวัติศาสตร์ ผลงานของเขาได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในระดับนานาชาติและได้รับรางวัลมากมาย รวมถึงรางวัล Jury Prize จากเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ในปี พ.ศ. 2564 จากเรื่อง Memoria ซึ่งเป็นภาพยนตร์เรื่องแรกที่ถ่ายทำนอกประเทศไทย โดยมี Tilda Swinton เป็นนักแสดงนำ และเขายังได้รับรางวัล Palme d'Or จากเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ในปี พ.ศ. 2553 จากเรื่อง ลุงบุญมีระลึกชาติ ผลงานเรื่อง Tropical Malady ได้รับรางวัล Jury Prize จากเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ในปี พ.ศ. 2547 และ Blissfully Yours ได้รับรางวัล Un Certain Regard Award จากเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ในปี พ.ศ. 2545 มากไปกว่านั้นผลงาน Syndromes and a Century (พ.ศ. 2549) ยังได้รับการยอมรับว่าเป็นหนึ่งในภาพยนตร์ที่ดีที่สุดในทศวรรษที่ผ่านมา โดยอ้างอิงจากผลการสำรวจความคิดเห็นหลายต่อหลายครั้งในปี พ.ศ. 2553 รางวัลด้านศิลปะของเขายังรวมไปถึง Sharjah Biennial Prize (พ.ศ. 2556), Fukuoka Prize (พ.ศ. 2556), Yanghyun Art Prize (พ.ศ. 2557) และ Artes Mundi Award (พ.ศ. 2562) นอกจากนี้ผลงานศิลปะจัดวางของเขาได้รับการจัดแสดงทั้งในสถาบันและเทศกาลศิลปะต่างๆ เช่น Haus der Kunst ในมิวนิค, The New Museum ในนิวยอร์ก, M+ Contemporary ในฮ่องกง, Documenta ในคัสเซิล และ Taipei Fine Arts Museum ในไทเป เป็นต้น ผลงานศิลปะของเขา อาทิเช่น ผลงานจัดวางหลายจอ Primitive (พ.ศ. 2552), Fireworks (Archives) (พ.ศ. 2557) และ Invisibility (พ.ศ. 2559) ซึ่งผลงานเหล่านี้ถูกสะสมอยู่ในสถาบันใหญ่ๆ ทั่วโลก เช่น Tate Modern, Fondation Louis Vuitton, Centre Georges Pompidou, Museum of Contemporary Art Tokyo, M+, Museu d'Art Contemporani de Barcelona และ SFMOMA โดยผลงานศิลปะจัดวางชิ้นล่าสุดของเขายังมีอีกมากมาย เช่น Constellations (พ.ศ. 2561), Fiction (พ.ศ. 2561), SleepCinemaHotel (พ.ศ. 2561), A Minor History (พ.ศ. 2564 และ 2565) และ A Conversation with the Sun (พ.ศ. 2565) ปัจจุบันอภิชาติพงศ์อาศัยและทำงานอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย

Araya Rasdjarmrearnsook

Araya Rasdjarmreansook (b.1957, Chiang Mai) is an artist who works primarily with film and video, a writer of fiction, poetry, art criticism, and an emeritus professor at Chiang Mai University, where she established the pioneering Multidisciplinary Arts programme. Rasdjarmreansook's practice often explores tensions between narratives and bodies, death and life, humour and tragedy, knowledge and ignorance. Moreover, Rasdjarmreansook's works often deploy complex and provocative imagery that draws attention to taboos relating to Thai culture, gender, and the expected roles of artists, writers, teachers, and women. Rasdjarmreansook is one of Southeast Asia's respected and internationally active contemporary artists. For over thirty years, her intaglio printmaking, installation, and video works have been regularly shown in museums and biennials, including the Venice Biennale (2005), Documenta (2012), and a retrospective exhibition at the Sculpture Center in New York City (2015). She lives and works in Chiang Mai, Thailand.

อารยา ราษฎร์จำเริญสุข

อารยา ราษฎร์จำเริญสุข (เกิดปีพ.ศ. 2500, จังหวัดเชียงใหม่) เป็นศิลปินที่ทำงานหลักในด้านภาพยนตร์และวิดีโอ นอกจากนี้เธอยังเป็นนักเขียนนวนิยาย บทกวี บทวิจารณ์ศิลปะ และศาสตราจารย์เกียรติคุณที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่เธอได้บุกเบิกสาขาวิชาสหศาสตร์ศิลป์ วิถีศิลปะของอารยามักจะสำรวจลงไปถึงสายสัมพันธ์อันตึงเครียดระหว่างเรื่องเล่าและร่างกาย ความตายและชีวิต ข้อบกพร่องและโคกนาฏกรรม ความรู้และความไม่รู้ นอกจากนี้ ผลงานของอารยามักจะใช้ภาพที่ซับซ้อนและกระตุ้นความคิดเพื่อตั้งคำถามต่อข้อห้ามที่เชื่อมโยงถึงวัฒนธรรมไทย เพศ และบทบาทที่ถูกคาดหวังจากศิลปิน นักเขียน ครู และผู้หญิง อารยาเป็นหนึ่งในศิลปินร่วมสมัยที่ได้รับการยอมรับในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และมีผลงานที่เคลื่อนไหวในระดับนานาชาติ ในช่วงเวลากว่าสามสิบปีที่ผ่านมา ผลงานศิลปะภาพพิมพ์ร่องลึก งานศิลปะจัดวาง และงานวิดีโอของเธอได้รับการจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์และมหรณพงานศิลปะระดับโลกอย่างต่อเนื่อง เช่น งาน Venice Biennale (พ.ศ. 2548) Documenta (พ.ศ. 2555) และนิทรรศการรวมผลงานที่ Sculpture Center ในนครนิวยอร์ก (พ.ศ. 2558) ปัจจุบันเธออาศัยและทำงานอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย

Pratchaya Phinthong

Pratchaya Phinthong (b.1974) creates situations as an invitation made to the visitor to share an experience with him - which often arise from the confrontation between different social, economic, or geographical systems. His projects without any specific or pre-defined forms suggest a crack in which the spectators are invited to fill the gaps. He builds a set, a fiction, or a process where he can test our perceptions. He proposes to his audience a story with multiple paths, combined with subjective perceptions. His projects are often constructed in a dialogue between the artist and the others, making the artist's movement glide towards the social field. Phinthong's often open-ended projects intervene in global social and economic structures and engage directly with geographical and social contexts, trafficking in everyday meanings, hopes and troubles.

His major solo exhibitions include Singapore Art Museum (upcoming in 2024); Art Centre Silpakorn University, Wang Thapra, Bangkok (2020); Bangkok Art and Culture Centre, Bangkok (2011); Lothringer 13, München (2013); Chisenhale Gallery, London (2013); Centre d'Art Contemporain, Rennes (2012); Modern art museum, GAMeC, Bergamo (2010); Centre d'Art Contemporain, Brétigny (2010).

Phinthong has also been represented at the Istanbul Biennial; Gwangju Biennale; 2nd CAFAM Biennale, Beijing; dOCUMENTA (13); New Museum Triennial, New York; Taipei Biennial, Taipei; Singapore Biennale; Dhaka Art Summit; The Center for Contemporary, Tel Aviv; Kunsthalle Basel; Museum of Modern Art, Moscow; Centrale, Brussels; National Art Center and Mori Art Museum, Tokyo; 14th Biennale de Lyon; Biennale of Contemporary Art, Timisoara; Para Site, Hong Kong; Moderna Museet, Stockholm; Museum of Modern and Contemporary Art, MACAN, Jakarta, amongst others.

Phinthong's work is included in the collections of prestigious institutions including M+ Museum, Hong Kong; Centre Pompidou, Paris; Kadist Art Foundation, Paris; Singapore Art Museum, Singapore; GAMeC, Bergamo; and SF MOMA, San Francisco.

ปรัชญา พิณทอง

ปรัชญา พิณทอง (เกิดปีพ.ศ. 2517) ปรัชญาสร้างสถานการณ์เพื่อเชิญชวนผู้ชม เข้ามาร่วมแบ่งปันประสบการณ์กับเขา ที่มักเกิดขึ้นจากการปะทะกันระหว่างระบบ สังคม เศรษฐกิจ หรือภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกัน ผลงานของเขามักไร้ซึ่งรูปแบบเฉพาะ ที่สร้างให้เกิดรอยแยกเพื่อเชิญให้ผู้ชมเติมเต็มช่องว่างเหล่านั้น เขาสร้าง สถานการณ์ เรื่องสมมติ หรือกระบวนการที่สามารถทดสอบการรับรู้ของเรา อีกทั้ง เขายังเสนอเรื่องราวหลากหลายแนวทางซึ่งทำงานร่วมกับการรับรู้ของผู้ชมแต่ละคน ผลงานของปรัชญามักจะถูกสร้างขึ้นจากบทสนทนาระหว่างตนเองและผู้คนที่ ซึ่งทำให้ศิลปะเกิดการเคลื่อนไหวตัวสูบริบทและพื้นที่ต่างๆ ทางสังคม ผลงานปลายเปิด ของปรัชญาจึงมักเข้าไปแทรกแซงโครงสร้างทางสังคมและเศรษฐกิจในประเทศต่างๆ ทั่วโลก และมีส่วนร่วมโดยตรงกับบริบททางภูมิศาสตร์และสังคม โดยแทรกซึมเข้าไป ในความหมาย ความหวัง และสถานการณ์ต่างๆ ที่อยู่รายล้อมในชีวิต

นิทรรศการเดี่ยวครั้งสำคัญของเขา มีดังนี้ Singapore Art Museum (ที่จะจัดขึ้น ในปลายปี พ.ศ. 2567); หอศิลป์มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ กรุงเทพมหานคร (พ.ศ. 2563); หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (พ.ศ. 2554); Lothringer 13, มิวนิค (พ.ศ. 2556); Chisenhale Gallery, ลอนดอน (พ.ศ. 2556); Centre d'Art Contemporain, แรนส์ (พ.ศ. 2555); พิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัย GAMEC, แบร์กาโม (พ.ศ. 2553); Centre d'Art Contemporain, เบร์ลิน (พ.ศ. 2553)

นอกจากนี้ปรัชญายังร่วมจัดแสดงผลงานในงานระดับนานาชาติ เช่น งานมหกรรม ศิลปะอิสตันบูล; มหกรรมศิลปะกวางจู; มหกรรมศิลปะ CAFAM ครั้งที่ 2, ปักกิ่ง; DOCUMENTA (13); New Museum Triennial, นิวยอร์ก; มหกรรมศิลปะไทเป; มหกรรมศิลปะสิงคโปร์; Dhaka Art Summit; The Center for Contemporary, เทลอาวีฟ; Kunsthalle Basel; Museum of Modern Art, มอสโก; Centrale, บรัสเซลส์; National Art Center และ Mori Art Museum, โตเกียว; 14th Biennale de Lyon; Biennale of Contemporary Art, ตีมีชออารา; Para Site, ฮองกง; Moderna Museet, สต็อกโฮล์ม; Museum of Modern and Contemporary Art, MACAN, จาการ์ตา เป็นต้น

ผลงานของปรัชญาถูกรวบรวมไว้ในกลุ่มงานสะสมของสถาบันที่มีชื่อเสียงทั่วโลก เช่น พิพิธภัณฑ์ M+ ฮองกง; Centre Pompidou, ปารีส; Kadist Art Foundation, ปารีส; Singapore Art Museum, สิงคโปร์; GAMEC, แบร์กาโม; และ SF MOMA, ซานฟรานซิสโก

Sathit Sattarasart

Sathit Sattarasart (b.1979) is a visual artist, whose work addresses various kinds of artistic and socially-engaged subject matter, often retracing “how things come to be” and redefining things in their situational, and everyday life scenarios. He often directs his attention, with both empathic and critical potential, to art-related subjects, such as the artist's role; institutional subjects; and artistic authorship, conditions, framing, and art production. He graduated Meisterschüler from the Staatliche Hochschule für Bildende Künste - Städelschule from the class of Prof. Tobias Rehberger. His works have been included in various exhibitions at several art institutions, for example, MMCA Seoul, BACC Bangkok, MMK Frankfurt, ZKM Karlsruhe. He participated in exhibitions like Art Berlin Contemporary 2010, Busan Biennale 2006, Asian Contemporary Art Week 2006. Sattarasart has been exploring his own curatorial practice, as seen in the exhibition ‘appearing unannounced’ in Chiangmai, Thailand (2018/2019). He has recently relocated to Bangkok, where he is currently lives and works.

สถิตย์ ศัสตรศาสตร์

สถิตย์ ศัสตรศาสตร์ (เกิดปีพ.ศ. 2522) ศิลปินซึ่งมีผลงานที่มักกล่าวถึงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการทำงานศิลปะและหัวข้อทางสังคมที่หลากหลาย โดยเขามักจะย้อนรอยว่า "สิ่งต่างๆ เกิดเป็นตัวของตัวเองได้อย่างไร" และค้นหาการตีความใหม่ๆ ของสิ่งต่างๆ ในสถานการณ์เฉพาะและในชีวิตประจำวันอยู่เสมอ นอกจากประเด็นทางสังคมเขามักจะมุ่งความสนใจผ่านการมองที่พยายามจะทำความเข้าใจ และการมองเชิงวิพากษ์ในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับวงจศิลปะ เช่น บทบาทของศิลปิน สถาบัน การเป็นผู้ประพันธ์หรือสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ เส้นใยของสถานการณ์ในการผลงานศิลปะ การผลิตผลงานศิลปะ รวมถึงกรอบหรือฐานในการแสดงงานศิลปะ สถิตย์สำเร็จการศึกษา Meisterschüler จาก Staatliche Hochschule für Bildende Künste - Städtelschule จากชั้นเรียนของ Prof. Tobias Rehberger ผลงานของเขาเคยจัดแสดงอยู่ในนิทรรศการต่างๆ ในสถาบันศิลปะหลายแห่ง เช่น MMCA Seoul, BACC Bangkok, MMK Frankfurt, ZKM Karlsruhe อีกทั้งยังเคยเข้าร่วมเทศกาลศิลปะต่างๆ เช่น Art Berlin Contemporary (พ.ศ. 2553), Busan Biennale (พ.ศ. 2549), Asian Contemporary Art Week (พ.ศ. 2549) สถิตย์ได้สำรวจแนวทางปฏิบัติด้านทัศนศาสตร์ของตนเอง ดังเช่น นิทรรศการ 'appearing unannounced' (พ.ศ. 2561/2562) ที่จังหวัดเชียงใหม่ ปัจจุบันพำนักและทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ

Sorawit Songsataya

Sorawit Songsataya (b.1986) is a transdisciplinary artist who has been living and working in Aotearoa New Zealand for most of their life. Their practice seeks to understand and reveal the dynamic interrelations within the natural world, drawing from the complex belief systems of their home countries, Thailand and Aotearoa New Zealand. Their work encompasses sculpture, moving-image, 3D animation and sound that often sit within the social and cultural context that acknowledges and honours Thai and Māori world views. Later this year, they will present their work at Busan Biennale 2024 and will take up residency with Singapore Art Museum from October to December. Previous residency programmes include Gasworks, London (2023); Frances Hodgkins Fellowship, Dunedin (2022); and IASPIS, Stockholm (2018). Their recent exhibitions include Fibrous Soul, Govett-Brewster Art Gallery (2024); Nature and State, Staatliche Kunsthalle Baden-Baden (2022); Thinking Hands, Touching Each Other, Ural Industrial Biennial (2021); The Interior, Auckland Art Gallery (2019).

สรวิศ ทรงสัจย์

สรวิศ ทรงสัจย์ (เกิดปีพ.ศ. 2529) เป็นศิลปินเชิงบูรณาการข้ามศาสตร์ที่อาศัย และทำงานในประเทศนิวซีแลนด์มาเกือบทั้งชีวิต กระบวนการทำงานของสรวิศ มักมุ่งทำความเข้าใจและเปิดเผยความสัมพันธ์เชิงพลวัตภายในโลกธรรมชาติ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากระบบความเชื่อที่ซับซ้อนของประเทศบ้านเกิดของ สรวิศ ซึ่งได้แก่ ประเทศไทยและนิวซีแลนด์ ผลงานของสรวิศครอบคลุมทั้งงาน ประติมากรรม ภาพเคลื่อนไหว แอนิเมชันสามมิติ และเสียง ซึ่งมักจะอยู่ในบริบททาง สังคมและวัฒนธรรมที่ให้คุณค่าต่อมุมมองและแนวคิดของชาวไทยและชาวนิวซี ในป็นี สรวิศจะจัดแสดงผลงานที่มหกรรมศิลปะปูซาน (Busan Biennale พ.ศ. 2567) และจะเข้าร่วมโครงการกับพิพิธภัณฑ์ศิลปะสิงคโปร์ในฐานะศิลปินพำนักตั้งแต่ เดือนตุลาคมถึงธันวาคม โดยก่อนหน้านี้ได้เข้าร่วมโครงการศิลปินพำนักที่ Gasworks ลอนดอน (พ.ศ. 2566), Frances Hodgkins Fellowship ตะวัน (พ.ศ. 2565), และ IASPIS สตอกโฮล์ม (พ.ศ. 2561) และนิทรรศการที่ผ่านมาล่าสุด เช่น Fibrous Soul, Govett-Brewster Art Gallery (พ.ศ. 2567); Nature and State, Staatliche Kunsthalle Baden-Baden (พ.ศ. 2565); Thinking Hands, Touching Each Other, Ural Industrial Biennial (พ.ศ. 2564); The Interior, Auckland Art Gallery (พ.ศ. 2562)

Exhibition Learning Programmes

1. **Curator Tour: Orbiting body**
Date: Saturday, 15 June 2024, 02.00 - 04.00 pm
Curator: Mary Pansanga
Venue: Main Exhibition Gallery, 8 Floor, BACC
2. **Exhibition Talk**
Anima : Unpacking the Philosophical Dimensions of Animation
Date: Saturday, 20 July 2024, 02.00 - 04.00 pm.
Speaker: Sorawit Songsataya
Moderator: Mary Pansanga
Venue: Main Exhibition Gallery, 8 Floor, BACC
3. **Exhibition Audio Tour Guide**
Narrator: Mary Pansanga
Date: The Entire Exhibition Period
Venue: Main Exhibition Gallery, 8 Floor, BACC
4. **BACC Art Trail: Orbiting body “Conversation with the artwork”**
Date: The Entire Exhibition Period
Venue: Main Exhibition Gallery, 8 Floor, BACC
5. **Artist - Recommended Books**
Date: August - September 2024
Venue: Main Exhibition Gallery, 8 Floor, BACC
6. **Exhibition Tour**
Date: The Entire Exhibition Period
Venue: Main Exhibition Gallery, 8 Floor, BACC

กิจกรรมการเรียนรู้นิทรรศการ

1. **กิจกรรมนำชมนิทรรศการและเสวนา โดย ภัณทาร์กซ์**
วันเสาร์ที่ 15 มิถุนายน 2567 เวลา 14:00 – 16:00 น.
วิทยากร: แมรี ปานสง่า
สถานที่: ห้องนิทรรศการหลัก ชั้น 8 หอศิลป์กรุงเทพฯ
2. **Exhibition Talk**
ลมชีวิต: แกะรอยมิติทางปรัชญาของแอนิเมชัน
วันเสาร์ที่ 20 กรกฎาคม 2567 เวลา 14:00 – 16:00 น.
วิทยากร: สรวิศ ทรงสัตย์
ดำเนินรายการโดย: แมรี ปานสง่า
สถานที่: ห้องนิทรรศการหลัก ชั้น 8 หอศิลป์กรุงเทพฯ
3. **เสียงบรรยายผลงาน 2 ภาษา โดย ภัณทาร์กซ์**
ผู้บรรยาย: แมรี ปานสง่า
ตลอดระยะเวลาการจัดแสดง
สถานที่: ห้องนิทรรศการหลัก ชั้น 8 หอศิลป์กรุงเทพฯ
4. **BACC Art Trail: รูปโคจร “Conversation with the artwork”**
กิจกรรมสื่อประกอบการเรียนรู้นิทรรศการ
ตลอดระยะเวลาการจัดแสดง
สถานที่: ห้องนิทรรศการหลัก ชั้น 8 หอศิลป์กรุงเทพฯ
5. **หนังสือแนะนำ โดย ศิลปิน**
สิงหาคม – กันยายน 2567
สถานที่: ห้องนิทรรศการหลัก ชั้น 8 หอศิลป์กรุงเทพฯ
6. **กิจกรรมนำชมนิทรรศการ โดย เจ้าหน้าที่นำชม**
ตลอดระยะเวลาการจัดแสดง
สถานที่: ห้องนิทรรศการหลัก ชั้น 8 หอศิลป์กรุงเทพฯ

Artists

Apichatpong Weerasethakul
Araya Rasdjarmrearnsook
Pratchaya Phinthong
Sathit Sattarasart
Sorawit Songsataya

Guest Curator

Mary Pansanga

Project Manager

Nilawan Jeen-o

Project Director

Narongsak Nilkhet

Exhibition Supervisor

Amornman Piamrungreung

Graphic Designer

Prawpim Yongchaiyudt

Exhibition

Administration Officer
Sirapob Sengkuntha

Director of BACC

Adulaya Hoontrakul

*Head of Exhibition Department /
Chief Curator*

Penwadee Nophaket Manont

Exhibition Learning Programme

Luksamon Kamolpluem
Narongsak Nilkhet
Vorachat Vadhabukkana

Public Programme by

Jukkrit Hanpipatpanich
Panitchada Bumrungsri
Pimonpun Littiboonchai
Pongsakorn Intarasorn
Sumitta Leesatanakul

Exhibition Installer

Paraform Studio

Installer / Producer

of Blue Encore
supernormal studio
DDMY STUDIO

Exhibition View Photograph by
Peerapat Wimolrungrat

Exhibition Video Production by

Kowit Partong
Narong Saengdueanchai
Natthapol Suebkraphan
Papangkorn Bamrungmuang
Raviwan Rakthinkamnerd

Researcher

Kitipat Kanjajiroj

Translators

Kheetika Khankaew
Mary Pansanga

Intern (Graphic Designer)

Padcha Mahavinijchaimontri

Artwork Lender

KADIST

Special Thanks

Bangkok citycity gallery
Amnart Kankunthod
Noppanan Thannaree

Typefaces

Times LT Std (EN)
Baijamjuree (TH) (Exhibition)

Paper inside

Inspire M 128 gsm

Paper cover

Papermilk (Shine) 350g

Printing and Binding

Thread Sewn-Glued Binding
Silk Screen

ศิลปิน

อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล

อารยา ราษฎร์จำเริญสุข

ปรัชญา พิณทอง

สถิตย์ ศัสตรศาสตร์

สรวิศ ทรงสัถย์

ภัณฑารักษ์รับเชิญ

แมรี ปานสง่า

ผู้จัดการโครงการ

นิลาวรรณ จีนโอ

หัวหน้าโครงการ

ณรงค์ศักดิ์ นิลเขต

ควบคุมติดตั้งนิทรรศการ

อมรแมน เปี่ยมรุ่งเรือง

ออกแบบกราฟิก

พราวพิม ยงไฉยยุทธ

ประสานงานธุรการ

สิรภาพ แสงกันธา

ผู้อำนวยการหอศิลป์กรุงเทพฯ

อดุลญา ฮุนตระกูล

หัวหน้าฝ่ายนิทรรศการ

เพ็ญวดี นพเกตุ มานนท์

กิจกรรมการเรียนรู้นิทรรศการ

ลักษมณ กมลปลื้ม

ณรงค์ศักดิ์ นิลเขต

วรชิตร์ วาทะพุทกณะ

สื่อสารและประชาสัมพันธ์

จักรกฤษณ์ หาญพิพัฒน์พาณิชย์

ปณิดา บำรุงสิน

พิมลพันธุ์ ฤทธิบุญไชย

พงศกร อินทรศร

สุมิตตา ลิขธนกุล

ติดตั้งนิทรรศการ

พาราฟอรัม สตูดิโอ

ติดตั้งนิทรรศการ /

โปรโตเวิร์กงาน ออกแบบในใจ

ซูเปอร์นอร์มอล สตูดิโอ

DDMY STUDIO

ภาพถ่ายนิทรรศการ

พิรพัฒน์ วิมลรังครัตน์

ผลิตรายชื่อ

โกวิท แพทอง

ณรงค์ แสงเดือนฉาย

ณัฐพล สิบกระพันธิ์

ปัทมกร บำรุงเมือง

รวิวรรณ รักถิ่นกำเนิด

ค้นคว้าวิจัย

กิตติพัฒน์ ภัฏจาจิโรจน์

แปลเนื้อหา นิทรรศการ

ศิตติกา ชันแก้ว

แมรี ปานสง่า

นักศึกษาฝึกงาน (ออกแบบกราฟิก)

พัทธชา มหาวิณิชชัยมนตรี

เอื้อเพื่อผลงาน

KADIST

ขอขอบคุณ

บางกอก ซิตี้ซิตี้ แกลเลอรี

อำนาจ ก้านขุนทด

นพนันท์ พันนารี

ตัวอักษร

Times LT Std (อังกฤษ)

Baijamjuree (ไทย) (นิทรรศการ)

Thongterm (ไทย) (รูปเล่ม)

กระดาษเนื้อใน

Inspire M 128 แกรม

กระดาษปก

Papermilk (Shine) 350 แกรม

เทคนิคการพิมพ์

เย็บกี่ไสกาวออบบายน

ซิลลิคกรีน



BACC Principal Supporter



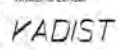
Media Partner



Special Thanks



Artwork Lender



bacc presents

Artists

Apichatpong Weerasethakul
Araya Rasdjarmrearnsook
Pratchaya Phinthong
Sathit Sattarasart
Sorawit Songsataya

Guest Curator
Mary Pansanga